The Journal of
The Tanjore Maharaja Serfoji's
Sarasvati Mahal Library

CHATRAPATHI SERFOJI MAHARAJA'S 200th BIRTHDAY COMMEMORATION VOLUME

EDITED BY

Vidwan A. VADIVELAN,

Honorary Secretary,

T. M. S. S. M. Library Thanjavur.

Vol. XXX

Nos. 1, 2 & 3

PUBLISHED ON BEHALF OF

THE ADMINISTRATIVE COMMITTEE OF THE LIBRARY,

A. D. 1979

Saka 1901

Annual Subscription Rs. 6.

CONTENTS

The Journal of
The Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library

Vol. XXX A. D. 1979 Śaka 1901 Nos. 1, 2 & 3

EDITORIAL

Dear Readers,

You are now holding in your hands the special issue commemorating the 200th Birth-day of Chatrapathi Serfoji Maharaja, the best of the Maratas of Thanjavur. His services to the cause of knowledge and preservation of culture are very well known. He founded the Sarasvathi Mahal Library — the great Treasure House of knowledge — in Thanjavur. He was a custodian of art and culture and if Thanjavur had gained a name in international maps it was primarily because of this great library of rare manuscripts, established by this generous patron. He was not a mere collector of curios. He was himself an erudite scholar. His liberality and scholarship attracted the attention of several great men of learning all over the world to Thanjavur.

The editor craves pardon for the delay in the release of this souvenir. He expresses his sincere feelings of gratitude to the various contributors of articles to this issue. It is their combined effort that has made this noble attempt a grand success.

Thanjavur,
14—4—1979.

SRI SARFOJI MAHARAJA

SERFOJI DAY

The Bicentenary Birth-Day Celebration of Maharaja Serfoji was celebrated on Saturday the 24th September 1977 at Sangeetha Mahal, Palace Buildings, Thanjavur. In the fore-noon the portrait of Rajah Serfoji in the Main Hall of the Library was specially decorated with rose garlands and illuminated with lightings. The articles and weapons handled by the Kings also were placed on both sides of the picture. The exhibition of books, manuscripts and other collections were also placed for the visiting public.

Before the commencement of the public function in the after-noon at 3-30 p. m the life size marble statue of Serfoji which is in the Nayak Darbar Hall (Art Gallery) was garlanded. The function commenced with a prayer. Thiru S. A. Subramani, I. A. S., Collector of Thanjavur presided over the function. The Honorary Secretary Vidwan Thiru A. Vadivelan welcomed the gathering. The following distinguished members delivered lectures covering all the important aspects and aims of Rajah Serfoji in establishing this famous Library.

1. Thiru Ry. Thulajendra Rajah Saheb, Prince and Life Member, Administrative Committee, T. M. S. S. M. Library, Thanjavur.
2. Thiru R. Jayaraman, B. A., B. L., Member.
3. Pannaraychi Vithakar, Kudanthai Thiru P. Sundaresan.
4 Thiru A. Krishnaswami Mahadic Rao Sahib

Light Music (Veena) was rendered by Dr. S. Venkatarajan & Party. In the entertainment programme the schools mentioned below took part and delighted the audience.

(a) Bharatha Natya — by the girl student of Thanjavur Kalyana-sundaram High School.

(b) Kummi — by the girls of Rajah's High School, Thanjavur.

(c) Kolattam — by the girl students of Thanjavur Sadasiva Middle School.

Further, some scences from Sarabhendra Bhoopala Kuravanji were enacted by the Members of the Staff of the Sarasvati Mahal Library. The function was concluded after the rendering of National Anthem.

* * *

The 201st Birth-Day of Rajah Serfoji was celebrated in the Library on 24—9—1978 in a fitting manner. In the afternoon at 4-00 p. m. a large and distinguished gathering attended the function. Vidwan Thiru A. Vadivelan, Honorary Secretary, welcomed the gathering. Selvi R P. Anandavalli, B. A., B. T., Chief Educational Officer presided over the function and spoke about the qualities of the head and heart of the illustrious Serfoji. Pulavar Thiru C. Balasundaram, Professor and Vice-Principal, Karanthai Pulavar Kalloori also participated in the above function and addressed the qualities of Maharaja Serfoji After the vote of thanks by Thiru M. Seeralan, Assistant Librarian, the function eame to an end with rendering of National Anthem.

THE MAHARAJA SERFOJI SCHOLAR PRINCE
(1798—1832)

(Thulajendra Rajah Sahib Prince, Life Member, T M. S. S. M. Library, Thanjavur)

[This article is contributed to "The Souvenir" on the eve of Bi-Centenary Celebrations of the Scholar Monarch, His Highness Serfoji Maharaja]

——o——

Maharaja Serfoji was born on 24—9—1777 A. D. He was adopted by Thulaja Maharaja of Thanjavur and was a decendant of Trimbukji, the son of Vittoji brother of Shahaji, father of Venkoji Chatrapathy the founder of the Thanjavur Maharatta Dynasty and half-brother of Chatrapathy Shivaji the Great

Thulajaji adopted Serfoji with all the Ceremonies requisit to render it legal and valid and it was announced to the Governor of Madras He placed his son in the hands of Mr Schwartz excused himself and pointed out the dangers sorrounding the young child knowing that there were competitors and parties in the Palace who aspire to the Government. Cabels and animosities would ensue more than the king thought of and there would be danger to the life of the boy and the Kingdom would be involved in confusion, the Raja asked him what method do you propose ? Schwartz answered

"You have a brother, deliver the child to him, charge him to educate and treat him as his own son, till he is grown up. His health and life may be preserved and the welfare of the country may be secured. During this time, one Dada Rao was a talented Maratha and served under Thulaja. He was selected by Danish Missionary Schwartz to take charge of the early education of Prince Serfoji His heroic handling of a tiklish situation has saved the Library from destruction when the armies of the East India Company and the Nawab of the Karnatic when they wanted to remove the precious manuacripts in the Sarasvati Mahal Library and use it as powder Magazine. His success in impressing on the invaders the priceless worth of the treasures in the Library is a land mark in Tanjore history (seen from Tanjore History)

During Serfoji's minority Amarsingh was appointed Regent till the boy Serfoji came of age. But Amarsingh's intention was to usurp the throne and hence ill-treated Serfoji. Schwartz was responsible in deposing Amarsingh and reported to the company Government about the ill-treatment of Serfoji. He was declared to be the Ruler of Thanjavur in 1798. Serfoji devoted his time in pursuit of culture and learning and thus became great. He was an enlightend prince of that age, and his many sided genius with vast knowledge, wider sympathies, correct sense of proportions, clear foresight and a deep seated awareness that the growth of the human spirit

is the most precious possession an individual, a country, or a world can know of. He dedicated his entire life towards serving knowledge and truth which would in their turn lead humanity to a higher plane of life than it is at present. He was an age of intellectual expansion which saw the development of the systematic study of nature and the emergence from their infancy of the modern sciences, the wonderful triumphs which have revolutionised the world. It was then the wealth and value of Indian culture, commenced to captivate the great minds in the west Here gratitude demands of me to give contemporary picture of Maharaja Serfoji, which would vividly bring his personality, reminding us, how he would have developed this famous library. Had circumstances permitted what a collosal intellectual edifice we would be having on the foundation laid with such a broad base. Existence of his historical and precious Library at Thanjavur located in the Sarasvati Mahal of the Thanjavur Palace to which many may have visited out of curiosity in the same way as one visits some of the important relics of the past, but beyond a mere passing visit as a piece of historic relics, may would not have given a thought over its greatness. The work of collections was begun from the days of the Naicks who were very great patrons of learning continued the work and the work of systematic collections was undertaken by the Scholar Ruler of Thanjavur Serfoji Maharaja who claimed to have proficiency not only in almost all oriental languages but also in some of the European and other Indian languages.

Bishop Heber, who visited Maharaja Serfoji in 1826, said on his return from the visit, "I have seen many crowned heads, but not one whose department was more princely". Besides Heber, several foreigners of great reputation and scholarship such as Dr. Balandinu Bwchanan, Bishop Middleton and Lord Valentia who paid a visit to Thanjavur Court, have left very valuable impressions of the Raja and his cultural activities. Budchmann was very much impressed by seeing the College Raja had started for the education of Hindus, Mohammadans and Christians after hearing Rajah's bandsmen who played more than eight vinas with other native and foreign instruments and on examining the valuable collections of the Sarasvati Mahal Library a list of which was presented to him by Maharaja Serfoji.

Lord Valentia who visited the east in the year 1803-06 gives a vivid pictures of Serfoji, and said "The Rajah's manner are excellent and good nature becomes from his countinence. The felicity and propriety with which impressed himself in English was to me a great satisfaction. It was the first time I had been able to converse with a native Prince except through an interpreter."

He was a great administrator and divided his departments into 16 Karkhanas and twelve Mahals each under a Superintendent called Dimmat. The Kharkanas were departments of the state while the Mahals were departments of the Royal household. Every paper must be presented to the Rajah only through the departmental Head and in some cases with the Sarkhal's recommendations. Breaches of this regulatoin

were taken very serious notices of. Now and then Rajah Serfoji compiled codes of conduct and rules for all officers beginning from Harikars (messengers to that of Sarkhel) (Secretary - General)

He is a multilinguist, contemporary accounts tell that he was a scholar in English, French, and German. His several works in Indian languages prove that he is a scholar in Telugu. Bishop Heber after his interview with Serfoji in 1825 records thus " Rajah of Tanjore Quotes Foncroy, Lavensier, Livnacus and Buffon fluently and has formed a more accurate judgement of poetical merits of Shakespeare's theme than that so falicitiously expressed by Lord Byron and has actually written very superior." English poetry

He wrote hundreds of songs in Marathi and Telugu all set to Music and Dance and for receitals. He is the author of several dance pieces like Alarippa, Jateswar, Sabdnam, varnams, padams. He has composed numberless 'கவுத்துவம்' Slokavarnam and Prabhandas all adopted to Bharatanatyam, Swaras, Jatis and Shaithyas with their respective notations in Indian swaras are given for every item with meticulas care. Perhaps his collection in Bharatanatya Dance is perhaps the largest in the whole of India. No where in India is one single place can be seen such a huge collection on sampradaya Natyam. Such rare types of dances like Jakkinu, Perani, Dhurpudam, Desi, Navapadam and Kuravai were in vogue and we have evidence of their being practiced at his court. These types of dances have now become absolete.

He is also credited by Lord Valentia who visited him in 1804 as capable of composing tunes in English and he is now training a English Band having brought together instruments from Europe and his orchestra comprised of several native and English instruments richly ornamented with Diamonds and pearls.

He composed songs in several Indian languages capable of orchestrations in western musical instruments. Indian tunes and ragas were set to European staff notations fit to be used in his orchestra. They are recorded in several of his music books. Bharatanatya was then at its peak and several prodigies whose compositions are now considered the best that South India has ever produced, flourished in his court. The traditional Bhagavata Mela to oldest type of dance drama of the South received, ample support at his hand. Artists of the Bhagavatha mela of the villages of Saliamangalam Theppermanallur, Orathanad, Saliamangalam, Needamangalam Serfoji gave gifts of land and cash, To many of his chatrams Bhagavathamelas were attached and provision was made for their up keep in the Chatram income. Similarly many dance teachers were givien lands and houses and to some outstanding ones Royal prapharnalias (விருதுகள்).

Serfoji devoted his attention not only towards revival of serious types of dance but introduced in Tanjore some lighter types of folk dances like Modi dances with bag

pipers, Kanchin Nantch a kind of street dance drama with some adoptations from Kathak dance of North India and Dummy horse dance a kind of folk dance on model of the nomadic religious mendicants of Maharashtra accompanied by sammel or Kirikatti like twin drum.

To Serfoji is ascribed the orgin of Tanjore Band. His band consisting of both European and Indian musical instruments was so famous that on a request from the Governor of Madras the Rajah sent his orchestra with his able Minister Varahppier who played the main Veena. They earned fame and name to Serforji and since then such combined orchestra came to be known as Tanjore Band.

Music was the main stay of Rajah Serfoji, for to him South India owe a great deal for the revival of Karnatic music in its purest form. In fact South India's greatest Musicians lived in his period and left a rich heritage of superior musical composition to posterity, and after him no composers of the calibre of Serfoji musicians appeared in musical tournament

Such great genius like Venkatasubbiya, Anai and Ayya brothers, Vedanayagam, Ramadoss the Hindustani singer Paidala Gurumurthi, Veena Annachi Iyer, Veena Subbukutti Iyer Veena Kalashti Iyer-Thalanayer Krishnayyar, Pallani Somu, Pallavi Gopala Iyer, Ayyanaiyyar, Thodi Sethuramayyar, Subbaraya Shastri, Sama Shastri's son Vaischari, Doraiswami Iyer, Erattai Pallani Sivarama Iyer, Chawkkam Seenuvaiyyangar and many others adorned his court.

Serfoji patronised poets and scholars. At regular intervals he used to call for Vidwat Sadas and delighted in hearing extempore poetry, panegerics and discussions on Tharka Shastra and Niti Sastra. Great Sanskrit and Marathi authors like Narayana suri, Sabda Bhusana, Vancheesa Yagneswara Diksit, Virupaksha Govinda Kav Rukmagi Shesha Kavi, Mukundaraj, Meruswami and a host of others adorned his court. Mathruboota Kair, Sivakolunthu Desikar, Vasudeva Pillai, Thirumangala Pillai Vallabhendrar and similar Tamil poets were patronised by Serfoji. Their works are legions and they deal with all branches of science and art. His period brimmed with literary activities. In fact such a renewal took place in the time of his illustrious ancestor Raja Sahaji and Serfoji's reign being a second spring after the efflorescence of literary activity during Shahaji Rajah's rule who was called by his people as Abhinava Bhoja and Sarvagni Choodamani.

Swati Tirunal Maharaja of Travancore even before he came to the throne kept contact with Serfoji and exchanged scholars, musicians and even their personal composition.

The most famous educational centre outside the limits of Tanjore city is the Orthanad Chattram. It is also recorded that several distinguished Europeans like the Governor Pigot of Madras, Captain Chalminer, Commander Hessi, Lord Valentia,

John Blackbur, Bishop Heber and others have visited the educational institutions of Serfoji at Orathanad and they call these institutions as "Rajah's several colleges" in their reference and have praised the magnanimity fore sight of Rajah Serfoji and his singular devotion to the welfare of his people.

HIS MEDICAL INSTITUTIONS

His contribution to the improvement of Indian medicine is of far the greatest He established a medical research institution known as "Dhanvantari Mahal" which provided medical activities for his people.

He started the first press in Tanjore called "Nanavidya Kalasala Vasnayantra for producing copies of all the great works in Indian languages for publication among the people

He ran several hospitals in his state In some hospitals European Doctors were also employed and they worked side by side with Indian Doctors.

His were the days when photographs was not known in India and he ordered the best of his artist to draw pictures of the deceased eyes of the patients of his eye Hospital in true to life natural colours for study and diagnosis It is a delight to see these wonderful picture in colour recorded in the case dairies of the Hospital.

Serfoji Maharaja was probably the first Indian who studied all aspects of western and Eastern culture and thought and carried out the happy idea of combining the best elements of both Eastern and Western cultures into harmoneous one His services to the people of the South is beyond assessment and has left his imprint on every spere of social and cultural life of South India. He proved himself to be a realist and that time is the destroyer of dynasties, Kingdoms and cultures and infact nothing is a sure match before time. He realised that the legacies and memories of Dynastic rule before him over his territories had vanished into air, and hence wanted to make some permanent contribution to the whole of India and this resulted in his founding an unperishable monument like his distinguished Sarasvati Mahal Library at Thanjavur. Timehas also helped him to realise many of his lofty ambitions since there was no political unsettlement to disturb the peace during this period in the South

Rajah Serfoji passed away on 8th March 1832 leaving his precious Temple of Art "Sarasvati Mahal Library" everlasting treasure house to the world with largest collections of ancient manuscript some of which are not found anywhere in the world and his name deserved to be honoured and remembered for ever as a great servant and scholar who has made the Library one of International importance.

श्रीरस्तु

ओं श्रीगणेशाय नमः । दीर्घायुष्यमस्तु । शुभमस्तु ।

श्रीयुत श्रीशरभोजी महाराजस्य जातकम् ।

जननी जन्मसौख्यानां वर्धनी कुलसंपदाम् ।
पदवी पूर्वपुण्याना लिख्यते जन्मपत्रिका ॥

आदित्येन्दुकुजाः सौम्यगुरुशुक्रशनैश्चराः ।
राहुः केतुः च रक्षन्तु कन्यालग्नसमुद्भवम् ॥

स्वस्तिश्री विजयाभ्युदय शालीवाहन शकाब्दाः 1699 कल्यब्दाः 4878. सदुपरि हेविलंबि नामसंवत्सर भाद्रपदबहुल अष्टमी 34-83. बुधवारं आर्द्रा नक्षत्रं 47-21 ... अस्मिन् * शुभदिने सूर्योदयात्पूर्वं विघटिकाषट्कसमये कन्यालग्ने ... श्रीमद्राजाधिराज शरभोजराज शुभ जननम्।"

			चन्द्रः राहुः
	राशिः		गुरुः शुक्रः
केतुः	भौमः	बुधः शनिः	लग्नम् / रविः

॥ शुभमस्तु ॥

* From; T. M. S. S. M. Library. Mss. No. B. 4327/D 11623

The English date corresponding to this is 24—9—1777. A. D.

SACRED MUSIC

Prof P. THIRUGNANASAMBANDHAN Director, (Sanskrit Divn.)
Tamil, Sanskrit & Other Indian Languages Research Institute, Madras-8.

Music is as old as mankind. It is music in various forms that ever continue to give expression to one's feelings and emotions. From the cradle to the grave one can notice the hold which music has on the life of man. We find the musical note, the pitch accent, of the rising, falling and circumflex variety in the earliest literature that was composed on the soil of India and now available to us viz. the Ṛg Veda. We find numerous hymns addressed in the Ṛg Vedic Gods like Indra, Agni, Varuṇa, Visnu etc., seeking their help in bestowing on them wealth and children, in warding off evils and calamities.

A Ṛg Vedic poet addresses Rudra thus-

'Kumāraś cit pitaram vandamānam
Prati nānāma Rudropayantam
Bhūrer dātāram satpatim gṛṇīse
Stuta stvam bhesajā rāsi asme.

"A son bows towards his father who approving approaches him, O Rudra. I sing to the true lord, the giver of much: praised thou givest remedies to us (II. 33-12.)

We find the Udgātā priest singing the 'sāmans' a term which means 'tune' or 'melody'. The melodies were taught by oral and probably also instrumental rendering. The primary meaning of sāman is probably 'propitiatory song a means for appeasing Gods and demons.'

We find in these sacred hymns of the Vedas evidence of Bhakti or devotion to God. Bhakti sustains art including the art of music. 'Bhakti is the moving spirit' says E. B. Havell, 'in all great religious Art, in the West as in the East. It is bhakti which lifts the art of Fra Angelico or of Bellini into a higher spiritual plane than that of Titian

or Corregio....Without Bhakti India, whether she be Hindu, Muhammadan or Christian can never again build shrines like those of Sanchi, Ajanta, Elephanta or Ellora' and may I add, the Bṛhadīśvara temple at Tanjore.

Music in its highest form takes us to the realm of tranquility and bliss more so when wedded to bhakti. By bhakti one draws himself closer to the Supreme spirit whose essence is Śāntam and ānandam—tranquility and bliss. Music takes one to the realisation of the inner core in oneself viz ānanda, the ānandamayakośa as it is called in the Upaniṣads. When we listen to ecstatic music, a particular collocation of sounds marked by rhythm and harmony, they conduce to transcend the outer environment; one forgets even his own physical and mental appurtenances and is transported to the ethereal subtle region of Spirit, the centre of bliss supreme. Every one of us when listening to a high class music are able to feel the thrill, a glimpse of that inner peace and bliss and when that collocation of sounds, that nāda ceases, we are hurled down to this mundane earth and we begin to move about again in this mundane world with varied pulls and stresses and strain.

Prior to the days of Bharata who is assigned to a period between the 2nd century B. C. and 2nd century A. D. there were other works relating to music and dance viz. Gāndharva Veda an Upaveda of Sama Veda, Sadāśiva Bharata and Brahma Bharata, Naṭasūtras of Śilāli and Kṛśāśva. Among these we find two works specifically associated with Sadāśiva and Brahmā, a fact which establishes the hoary association of music and dance with Gods. Tradition also speaks about Śiva being associated with the percussion (ḍhakkā), Viṣṇu with the wind instruments (Śaṅkha and flute) and Sarasvati with stringed instruments (Viṇā).

Bharata's sūtras though dealing essentially with dance necessarily deals with its indispensable adjunct music. We find here reference to Svara grāma of notes, mūrcchanā, jatis, rasas etc. Closely following Bharata we have Kohala who deals in greater detail about music that is associated in drama. Matanga's Bṛhaddeśī, Nandikeśvara's Abhinaya-

darpaṇa, Abhinavagupta's Abhinavabhāratī, Śārngadeva's Sangītaratnākara, Haripāladeva's Sangītasudhākara, Subhankara's Sangītadāmodara, Damodara's Sangītadarpaṇa, Devanna's Sangītamuktāvalī Sangītasārāmṛita of Tulajamahārāja are some of the names which go to prove an unbroken tradition of music and dance in different parts of India.

Turning to the tradition of music in Tamil Nad, one can safely state that there was a deep rooted tradition of music more than two thousand years ago as seen in the division of Tamil literature into iyal (forms of prose and verse), isai (music) and nāṭakam (drama). Tholkāppiyam, the earliest Tamil literature dating back to the beginnings of the Christian era refers to two kinds of isai played on instrumenents (1) percussion like 'parai' used by the labour folk while doing purposeful work and (2) 'yazh' or lute used for purpose of entertainment. Thirukkuṛaḷ the most popular ancient Tamil work refers to pan and pāḍal, rāga and sāhitya yazh and kuzhal.

Pāṇars or poet songsters abound in Sangam classics. Paripādal a Sangam classic speaks about the lute, the flute, percussion instrument like muzhavu, vocal music and dance. The verses in this work are set to music on account of their intrinsic quality and some of them are in the nature of songs praising the glories of Thirumāl (Viṣṇu) and some of Cevvēḷ (Subrahmanya). Besides the name of the author of the poems we have the names of musicians like Nallaccutanār who set to music a song in pālaiyāzh another in Gāndhāra and another in 'Notiram' and so on. In cilappatikāram we find ample references to dance and music. Reference is made to the seven musical notes in this work. Between the 7th and 9th centuries we have a plethora of songs surcharged with divine love sung by outstanding Śaiva and Vaiṣṇava devotees who popularised some rāgas and revived a number of others such as gāndhāra, indalam, Nāṭṭarāgam etc. The lady of Kāraikal sang the glories of Śivā in songs marked by literary excellence. Saint Aruṇagirināthar who lived six hundred years ago blazed a new trail marked by exquisite rhythm. Ānāyar a Śaiva saint in said to have attained liberation by singing the glories of Śiva on a flute. The saint Rāmalinga of the early twentieth century has given us hundreds of soul

stirring songs singing the glory of the Lord of the Dance, Naṭarāja of Chidambaram.

From time to time in the history of Sanskrit and Tamil literature with a long history of more than two to three thousand years, songs of varied forms set to a variety of melody and rhythm thrilled the contemporary folk and led them on the path of spirituality in realising the supreme goal of liberation besides being a source of aesthetic joy.

We have seen how this began even in the Rg. Vedic period and found the flowering of music in the Sāma Veda. The Śvetāśvatara Upaniṣad glorifies Lord Rudra as the spirit that dwells in every one of His creation and extends at the same time beyond the Universe- 'Aṅguṣṭamātrah puruṣo' 'ntnrātmā sadā janānām hrdaye sannivisṭaḥ... Sa bhūmim viśvato vṛtvā atyatiṣṭhat daśāṅgulam.'

In Paripāḍal, a song sung in gāndhāra rāga glorifies 'Cevvēḷ' or Kārttikeya dwelling in Tirupparaṅkunṛam, a hill near Madurai. The poet fancies that even birds and insects worship him through music and dance. 'When the clouds hovering over the hill top thunder and play the role of drum that marks the commencement of dance, the peacocks in a group with outstretched feathers begin to dance, one species of bees (tumbi) are humming producing the music of the flute as it were and another species of bees (vandu) raise a sound that resembles the music of the lute (yāzh), sound produced by the water-falls is marked by rhythm and it resembles the mṛdanga dhvani marked by tāḷa. Here we find the spiritual communion in which Nature and mankind take part in offering their homage to the Lord of the hills.

மிசைபடு சாந்தாற்றிபோல எழிலி
இசைபடு பக்கம் இருபாலும் கோலி
விடுபொறி மஞ்ஞை பெயர்புட னாட
விரல்செறி தூம்பின் விடுதுளைக் கேற்ப
முரல்குரல் தும்பி அவிழ்மலர் ஊத
யாணர் வண்டினம் யாழிசை பிறக்கப்
பாணி முழவிசை அருவிநீர் ததும்ப
ஒருங்கு பரந்தவை யெல்லாம் ஒலிக்கும்
இரங்கு முரசினான் குன்று; (கண்ணகனார் இசை; பண்: காந்தாரம்)

பரிபாடல் 21-வரி 30-38—ஆசிரியர் நல்லச்சுதனார்.

Kālidāsa refers in his Kumārasambhava to the mountain Himavān playing the accompaniment to the vocal singers, the kinnaras, the semidivine beings who haunt the peaks of the mountain. The kinnaras are the 'devagāyakas' the musicians who praise the glory of Gods in heaven. They sing in Gāndhāra grāma unlike mortals who sing in Ṣadja and Madhyama grāmas. The wind passing through the holes of ripe bamboo trees on the peaks of the Himalayas produces the sound of the flute. The poet therefore fancies that Himavān is playing on the flute and thus take part in the divine chorus.

The Indian ragas have been dealt with by Bharata under the name 'jāti'. We have the ancient Tamil rāgas preserved in the sacred hymns of the 7th century of Saint Tirujñānasambandhar.

St. Tirujñānasambandhar in the course of his 'Pilgrim's progress' goes to Tiruvazhundur and sings the glory of Śiva there in a verse in the rāga 'Indalam'.

தொழுமாறு வல்லார் துயர்தீர நினைந்
தெழுமாறு வல்லாரிசைபாட விமமி
அழுமாறு வலலார ழுந்தை மறையோர்
வழிபாடு செய மாமட மனனினையே. II. 156. 1.

In this verse he refers to the brahmins of the village who worship Śiva, sing his glories and weep in ecstacy.

Here is another song of St. Tirujñānasambandhar in the rāga 'Gāndhara' wherein he prays to Lord Śiva of Agattiyānpaḷḷi, who gave us the Vedas and who is in the form of Light. All those who worship him sincerely will be rid of their karmabandha.

ஓதியெல்லாம் உலகக் கொரொண் பொருளாகிமெய்ச
ச்சோதியெனறு தொழுவாரவர் துயர் தீர்ததிடும்
ஆதி யெங்கள பெருமாண கததியான பள்ளியை
நீதியாற் றொழுவாரவர் வினை நீங்குமே. II, 212, 7

The Aṣṭapadi or Gītagovinda of Jayadeva of Bengal (12th century) is a fine devotional lyric divided into groups each containing eight stanzas. The musical notes are given for each set. The work has

given a fillip to the Radhakrishna cult and is popular among the musicians all over India.

The felicitous expressions of devotion of the shepherd women, the rustic folk at Madurai is beautifully expressed in the Āycciyar kuravai in *Silappdikaram*.

வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கி
கடல் வண்ணன் பண்டொருநாள் கடல் வயிறு கலக்கினையே
கலக்கியகை யசோதையாா கடைகயிற்றாற் கட்டுண்கை
மலர்க்கமல உந்தியாய், மாயமோ மருட்கைத்தே :
அறுபொருள் இவனென்றே யமரர்கணந் தொழுதேத்த
உறுபசி யொன்றின்றியே யுலகடைய வுண்டனையே
உண்டவாய் களவினான் உறிவெண்ணெ யுண்டவாய்
வண்டுழாய் மாலையாய் மாயமோ மருட்கைத்தே

The devotees at Pazhamutirsōlai praise the glory of Murukan, the popular deity in Tamil Nadu, the counterpart of Kārttikeya in the north whose exploits are recounted in the Skandapurāṇa. The following lines occur in *Thirumurugāṟṟuppaḍai* wherein the poet Nakkīrar addresses his favourite deity, Lord Muruka thus :—

'O Kārttikeya, son of Lord Śiva and Pārvati, the daughter of Himavān, it is not possible for mortals like me to measure your greatness. I have come here to serve at your feet'. In this context he invokes him as 'a peerless fighter, a matchless scholar, a leader of Gods' forces, Lord of mountains, the bearer of spear, the lover of Devasenā and Vaḷḷi and so on.

அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ!
ஆலகெழு கடவுள் புதல்வ; மால்வரை
மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே!
வெற்றிவேல் போர்க் கொற்றவை சிறுவ!
வானோர் வணங்குவில், தானைத் தலைவ!
மாலை மார்ப! நூலறி புலவ! etc.

— *திருமுருகாற்றுப்படை, 755-261*

St. Māṇikkavāchakar has given us several forms of Tamil music which were current among the people at large. One such is

cāzhal' a sort of dramatic dialogue where one poses a question and the other answers. St. Māṇikkavāchakar uses this form as well as several others to extol the Lord Śiva.

Lord Śiva smears his body with the ash in the cemetery considered impure; his ornaments are snakes dreaded by people; Yet he chants the Vedas the holy scripture. What a strange contrast, asks a lady. Another lady swings her arm which is charateristic of '*cāzhal*' and replies— "The action of Lord Śiva is not to be judged by worldly standards. For him there is no distinction of high or low, pure or impure. He is in and through everything. He is beyond all likes and dislikes. So there is nothing strange, nothing incompatible in his action".

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயான மறைபோலுங் காணேடி
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவும் கொண்டென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ.

திருச்சாழல், 1.

When we think of Māṇikkavācakar we think at the same time the wellknown Vaishṇava lady devotee and poetess of Śrīvilliputtūr who has given us the soul stirring devotional song the Tiruppāvai couched in kalippā metre, which is sung in the early hours of this month.

மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்
நீராடப்போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்
சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்
கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன்
ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம்
கார்மேனிச் செங்கட்கதிர் மதியம் போன்முகத்தான்
நாராயணனே நமக்கு பறைதருவான்
பாரோர் புகழப் படிந்தேலோர் எம்பாவாய்

— *திருப்பாவை* (1)

Ye souls imbued with wisdom and piety, come forward to join us in the performance of our humble services to the Almighty, whose Nature is to free his devotees from all affliction with his usual goodness and simplicity!

St. Aruṇagirinātha is a great devotee of Murukan who lived 600 years ago in Tamil Nad. His appeal to Kumaran of Thiruchendūr is couched in verses marked by 'chandas' with a regular rhythm, the like of which characterises every one of his verses.

வஞ்சத் துடனொரு நெஞ்சிற் பலநினை
வஞ்சிக் கொடியிடை மடவாரும்
வநதிப் புதல்வரும் அந்திக்கிளை ஞரும்
மண்டிக் கதறிடு வகைகூர
அஞ்சக்கலை படு பஞ்சிப்புழுவுடல்
அங்கிக் கிரையென உடன்மேவ
அண்டிபபயமுற வென்றிச்சமன் வரும்
அன்றைக் கடியினை தரவேணும் ... ..

St. Rāmalingaswāmigal who is in a sense both a religious and social reformer has given us hundreds of verses marked by simplicity and they have a forthright appeal to the modern mind. His verses are marked by both ethical and religious fervour. He offers to surrender himself to God as a humble devotee. The following verse may be cited as an example.

புண்படா உடம்பும் புரைபடா மனமும்
பொய்படா ஒழுக்கமும் பொருநதிக்
கண்படாதிரவும் பகலும் நின்தனையே
கருததில வைததேத்துதற் கிசைந்தேன
உண்பனே எனினும உடுப்பனே எனினும்
உலகரை நமபலேன் எனது
நண்பனே நலஞ்சார் பண்பனே உனையே
நம்பினேன், கைவிம்டேல் எனையே.

In all these we find the true 'bhakti' which gives life to the poems, which on that account are cherished even today and are on the lips of pious men and women,. *Bhakti* is defined by Madhusūdana as a state of mind in which, being melted by the force of spiritual discipline, the mind constantly flows towards God. This is what we find in the outpourings of the Śaiva and Vaishṇaya saints all over India We have such fine pieces soaked in music from Jayadeva and Mirābai, St. Thyagaraja and Muthuswami Dikshitar, Tulsidās and Kabirdās and

ever so many savants. We must feel proud of this priceless heritage, cherish it and profit by it.

Indian art including such inspired songs as the Aṣṭhapadi of Jayadeva and the kṛtis of Tyāgarāja have arrested the attention of even men of other faiths and other countries that some of them were proud to designate themselves as Paramabhāgavata.

When men of other faiths have come to recognise the value of such literature with a long tradition, is it not our duty to try to learn more about these things, make them a part of ourselves so that we may truly represent the culture of the soil in which we had the good fortune to be born?

Tossed about as we are by the current deluge of advancement of science and technology which are valuable in their own right and indispensable for a developing nation as ours. yet one has to ask the pertinent question whether the present system of education designed by our former foreign rulers and perpetuated due to apathy of the modern generation need not be overhauled so that the good things of life like music are made part of our new pattern of education, so that the present lopsided development of individual with all mind and no heart, intellectual pursuit with no emotional training is put an end and our education made an instrument for making a man a full man with keen intellect, refined emotion and robust health Only when this is fulfilled he may take his rightful place as a citizen of an integrated India.

NOTABLE EVENTS IN THE LIFE OF SERFOJI MAHARAJ

24—9—1777 Birth-Day of Serfoji.

1787 Adopted to the Tanjore Kingdom by Tulaja Maharaj. Rev. Fr. Schwartz was the Friend, Philosopher & Guide to Raja Serfoji for nearly a decade from A. D. 1787 to 1797.

1792 Serfoji removed to Madras with his adoptive mothers the widows of Raja Tulaja, remained until 1798. He was placed under the superintendence of the Rev. W. Fr. Geriche of the Luthern Mission, from whom he received good education.

1798 Amar Singh was deposed, Serfoji was installed and declared as Ruler of Tanjore.

25-10—1799 Treaty signed: Under this Treaty Tanjore became a British Province. Serfoji received a pension of one lakh of Pagodas or three and a half lakh of rupees with one fifth of the net revenue of the country.

1801 Mr. Turien send books, animals and jewellery from London to Serfoji.

29—1—1803 Baja, a bird which was purchased from the Nawab of Udayagiri for Rs. 1,233 for Maharaja Serfoji by Bhujanga Raw Hari Raw when he was sent to Hyderabad (Deccan) for purchase of horses. This bird was brought to Tanjore this day.

1805 Printing Press was established for Devanagari letters.

1807 Marble statue of Serfoji errected by Flaxman and installed at Nayak Durbar Hall.

1811 The title 'His Highness' was accorded.

(*Contd. in the article* ,மருத்துவத் துறையில் மன்னர் சரபோஜி' *Page 8*)

SERFOJI MAHARAJ

(A. D. 1798-1832)

BY

M SEERALAN, B. A.,

Asst. Librarian, Sarasvati Mahal Library, Thanjavur.

The Tanjore Raj was very popular in the 18th century not only in India but also in foreign countries. The king of that period Serfoji II was the great soul for this fame. He born on Wednesday the 24th September 1777. At the age of ten he was adopted by Tulaja Maharaj to the Tanjore Kingdom as successor to the throne. While Tulaja Maharaj was in the death bed handed over the young Serfoji to the care of Rev. Fr. Schwartz with the words * "This is not my son, but yours; you must be his guardian and protector, I lay his hand in yours".

King Amar Singh, the uncle of Serfoji, who was in power at that time treated the young Serfoji and the Ranees very badly. Serfoji had to face many problems in his personel life and also in the political field With the help of Rev. Fr. Schwartz he gained the good will of the East India Company rulers. So he was removed from Tanjore and sent to Madras for nearly five years. During his stay at Madras under the superintendance of Rev. W. Fr. Geriche of the Lutheran Mission received good education. On October 1798 King Serfoji ascended the throne. He managed the situation peacefully. As a result he was able to develop this Literary Treasure House at Tanjore. He served as a connoisseur.

Several scholars from foreign nations visited the court of Serfoji and have praised his talents and administration. Bishop Heber calls him a deadly shot. Lord Valentia extols his good nature and polished manner. Further he points out that he was a typical Eastern Raja in his patronage of music and other fine arts.

---

* A Manual of the District of Tanjore by Venkasamy Rao.

* Serfoji had great regard and admiration for Sri Swathi Thirunal Maharaj of Travancore, an eminent scholar, linguistic and musician like himself. Being contemporaries they have maintained cordial relationship and exchanged scholars and musicians In token of his appreciation Maharaja Swathi Thirunal of Travancore had sent copies of his famous works bound in superior velvet and gold as present to Serfoji. Thiagaraja the famous South Indian Saint, Seer and Musician lived during his time and Serfoji loved and respected him. Maratha rulers had enthusiastic patrons of literature and art. Serfoji did the greatest and lasting service not only to his race but to all India when he embarked on a gigantic plan of increasing the wonderfulness of the Library. He spent his valuable time thus in the midst of oid mighty minds as per the words of Poet Robert Southey.

"My days among the Dead are past;
Around me I behold,
Where'ver these casual eyes are cast,
The mighty minds of old"

He took much interest and spent most of his revenue for building up an up-to-date Library in those days. For example the "Commentaries on the Life and Reign of Charles the First, King of England" By I. D' Israeli, Vol. I. has been published in London in the year 1828. Serfoji has acquired it in 1829. His autograph in all most all printed books and marginal comments in those collections are the best evidence for his erudite scholarship.

He went a pilgrimage to Benares in the year 1820 and returned to Tanjore in 1822. During this trip he bought very valuable manuscripts that were for sale, in addition to what he possessed already and ordered a host of pandits to fair copy the others that were too precious and could not bought Thus largest single collection added to the library was during his time under his fostering care. As a fitting tribute to the great pattern and scholar the library has been named as the Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library.

---

* A Report on the Modi Manuscripts in the Sarasvati Mahal Library, Tanjore by Dr. R. Shelvankar.

*The following Pandits and Poets were patronized by King Serfoji in his court:—

1. Kottaiyoor Sivakkolunthu Desikar
2. Govindachari Uthke
3. Hariswami Ghatge
4. Tammacharya
5. Kuppachari
6. Kavi Raghoba
7. Narasimha Sastri
8. Krishnaswami
9. Krishna Sastri
10. Subba Dikshita
11. Chakravarthi
12. Srinivasa
13. Venkatesa Sastri
14. Krishnachar
15. Virubhakchi Kavi
16. Ranganatha Kavi
17. Mukunthaswami
18. Rajagopala Kavi

He respected all religions and customs. He was the sincere worshipper of Lord Siva. The vibhuti tilaka in his forehead reveals his pious nature. He made the gift of a silver elephant and bull to Lord Brahadeeswara temple. He performed the Kumbhabhisheka of the big temple. Further he endowed several grants to Mosques and Churches.

He established lot of charities in Tamil Nadu and also in foreign countries. For example a title page of the book published in London under the name of Serfoji Maharaja's Charities is given below:—

†ORIENTAL TRANSLATION FUND
LONDON
INSTITUTED 1828
UNDER THE PATRONAGE
OF
HIS MOST GRACIOUS MAJESTY
THIS COPY
OF
THE TRANSLATION OF IBN BATUTA'S TRAVELS,
WAS PRINTED FOR
HIS HIGHNESS
THE RAJAH OF TANJORE.

---

* The Journal of the T. M. S. S. M. Library Vol. XV; No. 2.
† The Travels of Ibn Batuta by Rev. Samuel Lee, 1829.

There is one more evidence to be recognised by us in this context. In the year 1827, the London Royal Asiatic Society had published the booklet "The list of the Members of Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland. In this Society only four kings had been Honorary Members. They are as follows:—

1. His Royal Highness the Duke Oeorleans
2. His Majesty the King of Oude.
3. His Royal Highness Abhas Mirza, Prince, Royal of Persia.
4. His Highness the Rajah of Tanjore.

It is a pride to note that our Highness had the opportunity to hold the High position in those days along with the foreigners

The manuscripts and books collected on several languages in this Library is our national wealth. It becomes the duty of one and all to preserve it properly for the use of future generations. Let the glory of our land will shower light all over the world.

சரபோஜி மன்னரும் கல்வெட்டுக்களும்

உலகெலாந் தொழவந் தெழுகதிர்ப் பரிதி
யொன்றுநூ றுயிர கோடி
அலகெலாம பொதிந்த திருவுடம பச்சோ
வங்ஙனே யழகிதோ வரணம
பலகுலாம படைசெய நெடுநிலை மாடம
பருவரை ஞாங்கர்வெண் டிங்கள்
இலைகுலாம பதணத திருச்சூழ தஞ்சை
இராசரா சேச்சரத் திவர்க்கே!

என்று கருவூர்த் தேவரால் புகழப்பெற்ற பெரிய கோயிலைக் கட்டிப் புகழ் பெற்றுன **"திருமகள போலப பெருநிலச் செல்வியும"** எனத தொடங்கும் மெயகீர்த்தியால புகழ்பெற்ற இராசராசசோழன. அவன பின்னர், பல சோழ மன்னர்கள தஞ்சையை ஆண்டனர்.

சோமேசன் செயலால, சோழர் ஆட்சி மாறி, நாரணனருளால் நாயக்கர் ஆட்சி தோன்றியது. **"ஸவஸதி ஸ்ரீமன மஹாமண்டலேஸ்வர ராஜாதிராஜ பரமேஸவர ஸ்ரீ வீரபபிரதாப, ஸ்ரீ வீர அச்சுததேவராய மஹாராயர்..."** எனத் தொடங்கும மெயகீர்த்தியால புகழ்பெற்ற நாயகக மன்னர்கள், பல அரிய செயல்களைச செய்து தம பெயரையும புகழையும நிலைநாட்டினர்.

நாயகன் செயலால, நாயககர் ஆட்சி மாறி, மகேசனருளால், மராத்தியர் ஆட்சி உதயமாயிற்று. அன்னை பவானியின அருள பெற்ற **'ஆதி சிவாஜி'** மன்னர்தம உடன பிறந்தாரான **"ஏகோஜி ராஜா"** எனபபடும வெங்காஜி மாமன்னர் கி.பி. 1675ல தஞ்சையில் அரியணையேறினர். அவர் தம வழிவழி அரசு நடந்து கி. பி. 1798ல சதத்ரபதி 'சரபேந்திர பூபாலா' என்று வழங்கபபெறும **"சரபோஜி மாமன்னர்"** பட்டமேற்றுர்.

மன்னர் சரபோஜியின கல்விததிறனும், கலைவளர் பற்றும், பொதுப் பணிசெயயும பாஙகும பிறவும வியப்பிறகுரியது. உலகப பிரசித்திபெற்ற **'சரசுவதி மகாலால'** இன்றும தன் புகழை மணககச்செய்யும் மன்னர், **தன ஆட்சியாண்டு 6-வதில, அதாவது கி. பி. 1803ல, தஞ்சைப பெருவுடையார் கோயிலின் தெனபுறத் திருச்சுறறு மாளிகையில், தன் தாய்மொழியான மராத்தி மொழியில கலவெட்டொன்றைப்** பொறிக்கச்செய்தார். பொதுவாகத் **தஞ்சைப் பெரியகோயிலில உள்ள கல்லெல்லாம கதைசொல்லும;**

வடிவெல்லாம் வரலாறு கூறும். அவ்வாற்ருல் இக் கல்வெட்டு கூறுவது "போசலகுல வரலாருகும்." போசலகுலம் என்பது, சரபோஜியின 'போன்ஸ்லே வமிசம்' ஆகும்.

"போன்ஸ்லே வம்ச சரித்திரம" என்ற பெயரால், மூலமொழியாம் மராத்திமொழியிலும், மொழிபெயாப்பாம தமிழமொழியிலும, சுருக்கம ஆங்கிலத்திலும், எமது சரசுவதிமகால வெளியிட்ட இக கலவெட்டின தொடக்கம் :—

"ஸ்ரீமத் போன்ஸ்லே வம்சமானது, ஆதி ஸ்ரீமந் நாராயணரிடம, ஸ்ரீஸூர்ய நாராயணர், மனு, இக்ஷ்வாகு முதலியவர்களை மூலமாய், கிருதயுகம, த்ரேதாயுகம, தவாபரயுகம இநத மூனறு யுகஙகளிலும தோனறிய புகழுடைய புண்ணிய புருஷர்களான அரசர்களின பரம்பரையில் உதிததது.

இவ்வம்சத்தின் மூலபுருஷராகிய சம்பு என்பவர் இக்கலியுகத்தில் சம்புமலேப் பிரதேசத்தில், மஹாராஷ்டிர தேசததிற்கு அதிபதியாக விரம, கொடை முதலிய உயர் குணஙகளால் பிரசித்திபெறறு, நீதிமுறைப்படி ராஜய பரிபாலனம செயது வந்தார்.

*　　　　*　　　　*

அந்த வரத்தினபடியே சம்புராஜாவின உதர சமுத்திரத்தில் குமாரத்தினக குவியலெனக் கீர்த்தியுடன் "ஏகோஜி ராஜன பிறந்தார்." எனறு தொடங்கி;

"தற்சமயம் சரபோஜி மகாராஜா எப்பொழுதும் சிவபுராணத்தைக் கேட்டுக்கொண்டும், சிவபூஜையைச செயதுகொணடும், யாத்திரை செயது கொண்டும் சரியான வழியில காலததைக கழிககிருா.........சரியான மார்க்கததில இராச்சிய பரிபாலனம் செய்து வருகிருர். (பக் 136)

*　　　　*　　　　*

இப்படிப்பட்ட இந்த சரித்திரம், முதல வாணத்தைச சேர்ந்தவரும மகாராஷ்டிர ஜாதியைச் சேர்ந்தவரும், பகவந்த ராயரின பௌததிரரான விட்டல ராயரின் புத்திரரும், தற்சமயம சோழ நாட்டின அதிபதியான ஸ்ரீமந் ராஜே ஸ்ரீ மகாராஜா சதரபதி சரபோஜி மகாராஜா சாகேப அவர்களின் உண்மையான ஊழியரும் காரியதரிசியுமான, காசியப கோததிரம், ஆசுவலாயன சூத்திரம், ரிக்வேத சாகையைச் சேர்நத 'பாபுராவ' எனபவரால், சாலிவாகன சகம 1759, ருதிரோத்காரி வருஷம், மார்கழி மாதம், கிருஷ்ணபக்ஷ அமாவாசைக்குச் சரியான கி. பி. 1803 ஆம் டிசமபர் மீ 13-உ எழுதி முடிககபபடடது" என்று முடிநதிருக்கிறது.

இது, கி பி 1803 என்பதால், சரபோஜிமன்னர் காலத்திலேயே வெட்டப் பட்டதாகத் தெரிகிறது ஆயினும் இது குறித்து ஒருசாராருக்குக் கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. "**சிவபாரதம்**" என்ற நூலின் ஒப்புமையினால் இவ் வரலாறு சற்று மாறுபடுகிறது" என்றும், "வடநாட்டில் 'வெங்கோஜி' என்றழைக்கப்பட்டிருந்தும் தமிழ்நாட்டில் 'ஏகோஜி' என்பது இடைச் செருகல்" என்றும், மகாராஷ்டிரத்தில் உள்ள பூனா நகரைச் சேர்ந்த மேஜர் 'நாராயண பாலகிருஷ்ண கத்ரே' அவர்கள் கூறுகின்றார்.

மேலும், அவர், 'இக்கல்வெட்டு சிவாஜி II மன்னரால் வெட்டப்பட்டது' என்ற சிலர் கூற்றினை மறுக்குத் தன் கருத்தாக "இக் கல்வெட்டு துளஜா மன்னருடைய காலத்தில் கொஞ்சம் செய்திருக்கவேண்டும் என்று கருத இடமிருக்கிறது. ஆங்கிலேயருடைய காலத்தில் சிவாஜி II ஏற்படுத்தினார் என்பது பொருந்தாது. இக் கல்வெட்டு யார் காலத்தில் ஏற்பட்டது என்று ஐயப்பாடாகவே உள்ளது" என்று கூறுகின்றார். மேலும் இவர் சில கருத்துக் களைக் கூறி இதனை நிலைநாட்டுகின்றார். இவை ஆய்வுக்குரியன.

இக் கல்வெட்டு கூறும் செய்திகள் :— ஒரு முறையான வரலாறு, மகாராஷ்டிர வமிசத்தைப்பற்றி அறிய முடிகின்றது. சம்பு மன்னர் முதலாக ஆதி சிவாஜி ராஜா வரையிலும், அவர் தம் உடன் பிறந்தார் ஏகோஜி முதல் தன் வரையிலும் ஆன வழித்தோன்றல்களையும், அவ்வப்போது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் சுவைபடக் கூறியுள்ளார். ஏகோஜிக்கு முன் தஞ்சையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்களின் முழுச செய்தியினையும் கூற வாய்ப்பில்லை போலும். இக் கல்வெட்டில் அரசனாலும், எழுத்தாளராலும், கல் தச்சராலும் சில மாறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

எனினும் தன்னடக்கமாகத் தற்புகழ்ச்சியின்றி, இக் கல்வெட்டு காணப் படுவது வியப்புக்குரியது. மன்னர்கள் தங்கள் மெய்க்கீர்த்திகளைக் கூறிய பின்னரே செய்திகளைக் கூறுவர். ஒரு சிறு செயலுக்காகக் கல்வெட்டு ஏற்படுத்தினும், தமது மெய்க்கீர்த்தியே பெரும்பகுதி இடங்கொள்ளும். இம் மன்னனின் கல்வெட்டுக்களில் "**ஸ்ரீ மங்கள மூர்த்திர் ஜெயதி ஸ்ரீமத் போசலகுலமணி சரபேந்திர மகாராஜா சாயேப் அவர்கள்**" என்று ஒரு சிலவற்றில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பிறவற்றில் "**ராஜ ஸ்ரீ சரபோஜி மகாராஜா**" என்றே காணப்படுகின்றன.

'மிகப்பெரிய கல்வெட்டு இது' என்றுகூடக் கூறத் தகுதிவாய்ந் துள்ளது இது. இதில் சரபோஜி மன்னர் செய்த பல அரிய செயல்கள் இடம் பெறவில்லை. இவர் பட்டத்திற்குவந்த 6-வது ஆண்டில் ஏற்பட்டதால் அக்குறை ஏற்பட்டுள்ளது. இக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடத்தக்க சுவையான செய்தி ஒன்றுண்டு.

தஞ்சையில், மராத்திய ஆட்சி, 'ஏகோஜி' மன்னரால் ஏற்படுத்தப் பட்டபோது, அவர்தம் இளவல் சிவாஜி மன்னர் தஞ்சைக்கு வந்து, ஏகோஜி மன்னருக்குத் தெரியாமல், தஞ்சாவூர்க் கோட்டையைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு. தான் வந்ததற்கு அடையாளமாகத் தன் தலைப்பாகையை ஒரு கடையில் வைத்துவிட்டு (பக். 65)த் தனது இருப்பிடம் சென்று, ஏகோஜி மன்னருக்குக் கடிதம் எழுதித் தான் வந்து தஞ்சையின் அரிய கோட்டையைப் பார்த்ததாகவும், அது கருடனைப்போன்ற உருவத்துடன் இருப்பதாகவும், தான் வந்ததற்கு அடையாளமாக வைத்த தலைப்பாகையை வாங்கி அனுப்பு மாறும் தெரிவித்தார். பிற செய்திகளை ஷெ நூலில் காணலாம்.

இப் பெரியகோயிலிலுள்ள வேறு (S.I I. 420 of 1924) கல்வெட்டிறைல், இக் கோயில் திருச்சுற்றில் (பிரகாரத்தில்) உள்ள விநாயகர் கோயிலைச் செப்பம் செய்து, கருவறையும், அர்த்தமண்டபமும், மகாமண்டபமும், பிற மண்டபங்களும் கட்டினார் என்று தெரிகின்றது. மேலும், இதில் உள்ள பழைய விநாயகர் உருவத்தினை எடுத்துவிட்டுப் புதியதோர் விநாயகர் உருவச்சிலையினை அமைத்தார்.

இக் கோயிலின் பின் திருச்சுற்று மாளிகையில் 108 சிவலிங்கங்களை அமைத்துக் குடமுழுக்குச் செய்து, அதன் நித்திய பூசைக்காக, சென்னை, மிஸ்தர் ஹாரிங்டன் அவர்களிடம் 29-5-1802-ல் 5,000 புலிவராகன், வருடத் திற்கு 10 வராகன் விகிதத்தில் கொடுத்து, ஒவ்வொரு ½ ஆண்டிற்கு 250 புலிவாராகன், புலிவராகன் 1க்கு ரூ. 3-8-0 வீதம் ரூ. 875/- வட்டி பெற்று, அதனைத் தவறுமல் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்.

திருச்சுற்றுக்குச் செங்கல் தளவரிசையிட்டுள்ளார். பெருவுடையாருக்கு வெள்ளி (ரிஷப வாகனம்) விடையூர்தி செய்துவைத்தார். மேலும் முருகர் சந்நிதிக்கு முன்னுள்ள கல்யாணமண்டபம் இவர் கட்டியதாகத் தெரிகின்றது.

மற்றுமொரு குறிப்பு S. I. I. Vol. II Introduction Page 13 Footnote-ன்படி.

"The Mahrathi Inscription on the inner wall of the south enclosure which is dated in Saka 1723, Durmathi (= A. D. 1801-02) states that the Mahratha King Sarphoji Maharaja executed elaborate repairs to the shrines of Ganeasa, Subramaniar, The Goddess (Brihannayaki), Sabhapathi, Dakshinamoorthy and Chandesvara, built one or two new mandapas and renovated the prakara walls, the temple kitchen and the flooring of the courtyard" என்று கூறுகின்றது.

இவர் எடுத்த கோயில்களும், புதுக்கிய கோயில்களும், விரிவுபடுத்திய கோயில்களும், அறக்கட்டளை செய்த கோயில்களும், பிறவும் மிகப்பலவாகும். அவற்றுள் ஒன்றிரண்டு காண்போம்.

தஞ்சை அரண்மனை வாயிலுக்கு எதிரே, கீழராஜ வீதியில், அருள்மிகு **'பாண்டுரங்கன் கோயில்'** இருக்கிறது. இதனை, மன்னர் சரபோஜி, தான் பண்டரிபுரம் சென்றுவந்ததன் நினைவாகக் கட்டுவித்துள்ளார். அதன் கல்வெட்டு :—

"ஸ்ரீ மங்களமூர்த்திர் ஜெயதி ஸ்ரீமத்போசலகுலமணி சரபேந்திர மகாராஜா சாயேப் அவர்கள், ஸ்ரீ பாண்டுரங்காலைய பசனசாலா தர்மம் சொஸ்தி ஸ்ரீ சாலி வாகன சகாப்தம் 1740, கலியுக சகாத்தம் 4919 யிதின் செல்லாநின்ற வெகுதானிய ஞூ மாசி-மீ அபரபட்சம் சதுர்த்தசி சோமவாரம், மகாசிவராத்திரி சுபதினத்தில் இந்த தர்மம்" என்பதாகும்.

இக் கல்வெட்டு, கோயில் முன்வாசல் வலது புறத்தில் மராத்தியிலும், இடது புறத்தில் மேலே தமிழிலும், கீழே தெலுங்கிலும் (ஒரே கல்லில்) வெட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் நாள் 1-3-1819 ஆகும். மேற்கு நோக்கியுள்ள இக்கோயிலின் பாண்டுரங்கனைப் பண்டரிபுரத்தினின்றும் கொண்டுவந்து அமைத்ததாகக் கூறுவர். பண்டரிநாதனைப் பஜனை செய்வதற்கேற்ப 4 மண்டபங்கள் அமைந்துள்ளன. திருச்சுற்று, நந்தவனம், கருவறைக் கோபுரம், முன்கோபுரம் முதலியன அழகுற அமைந்துள்ளன.

இக்கோயிலின் தெற்கே சுமார் 100 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில், கீழராஜ வீதியில், கீழ்சரகில் கிழக்குநோக்கிய கோயிலொன்று, அருள்மிகு **"மணிகர்ணிகேசுவரர் கோயில்"** என்ற பெயரால் இருக்கிறது. இதற்குப் 'புதுக்கோயில்' என்ற பெயரும், இதனை ஒட்டிய சந்துக்குப் 'புதுக்கோயில் சந்து' என்ற பெயரும் இன்றும் வழங்கி வருகின்றன.

இவர், காசியாத்திரை செய்து திரும்பியபின், இது கட்டப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இவர், காசியில் கங்கைக் கரையில் **'மணிகர்ணிகா'** என்ற படித்துறை கட்டியுள்ளார். அதன் நினைவாக இக் கோயிலெழுப்பி, மூலவருக்கு அருள்மிகு **'மணிகர்ணிகேசுவரர்'** என்ற பெயர் சூட்டி, அம்மன் சந்நிதி, பரிவார தெய்வங்களான விநாயகர், சுப்பிரமணியர், சண்டிகேசுவரர், சனீசுவரர், பைரவர், சூரியன் முதலானவர்கள் சந்நிதியும் மடைப்பள்ளி முதலியனவும் கட்டியுள்ளார். பெரிய அளவில் மூன்று கோபுரங்கள் அழகுற அமைந்துள்ளன.

மேற்கூறிய செய்திகளைக்கூறும் கல்வெட்டு காணப்படவில்லை. ஆயினும் இக் கோயிலில் பிற மூன்று கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன,

1. 23-8-1865ல் தஞ்சாவூர் அரண்மனை அகிலாண்டபாய் அம்மாள் நடராசர் சந்நிதியைக் கட்டியுள்ளதாகத் தெரிகின்றது.

2. 19-12-1892ல் ஷை அரண்மனை ஸ்ரீமன் மங்களவிலாசம் பெரிய தர்மாம்முபாயி அம்மாள், ஏஜெண்டு ஆபீஸில் ரூ 250/- கொடுத்து, அதன் வருமானம் கொண்டு, இக் கோயிலுடையாருக்குப் பதினெட்டாம்பெருக்குக்கு ரூ. 8/-ம், அன்னபிஷேகத்துக்கு ரூ. 5/-ம் கொடுத்து, அபிஷேகம், நைவேத்தியம், சுவாமி புறப்பாடு முதலானது செய்யவேண்டும் என்று கூறுகிறது.

3. 23-4-1897ல் ஷை அரண்மனை கோரிலட்சுமுபாயி அம்மாள், கஜானாவில் ரூ 1000/- கொடுத்து, அதன் ஆண்டு வருமானம் ரூ. 60/ ஐக் கொண்டு நித்தியபூசை, நைவேத்தியம் முதலானதுகள் செய்ய ஏற்படுத்தினதாகத் தெரிகின்றது.

தஞ்சாவூர் மேலராஜ வீதியில் அருள்மிகு '**டபீர் விஜய ராமசாமி கோயில்**' இருக்கிறது. டபீர் ராமர் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர். இக் கோயிலின் வாயிற்படியில், மராத்தியில் பொறிக்கப்பெற்ற கல்வெட்டொன்று காணப்படுகிறது. அதில் சரபோஜி மன்னர் கி. பி. 1805-ல் இக்கோயிலைப் புதுப்பித்துள்ளதும் இக்கோயில் பெருமாளுக்குப் பெரியதோர் தேர் செய்து கொடுத்ததும் அறியக் கிடைக்கிறது.

தஞ்சையில் 'எல்லையம்மன் கோயில் தெரு' என்று ஐயன் கடைத் தெருவையடுத்துள்ளது இதில் கிராம தேவதை எனப்படும் அருள்மிகு '**எல்லையம்மன்**' கோயில்கொண்டுள்ளாள். இதனை 'ரேணுகாதேவி' என்று மராத்தியர்கள், தங்கள் குலதெய்வமாகக் கொண்டாடுவர். பழையதான இக் கோயிலை, சரபோஜி மன்னர் தனது ஆட்சியாண்டில் விரிவுபடுத்திப் புதுக்கினார். கருவறை, அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், நர்த்தன மண்டபம், முன்கோபுரம், வாயிற்படிகள், திருச்சுற்று, அதிலுள்ள மாதங்கி அம்மன் சந்நிதி, மற்றும் நாக கன்னிகை, சண்டிகேசுவரர் முதலான பரிவார தெய்வங்களின் சந்நிதிகள், மடைப்பள்ளி, மதிற்சுவர், தளவரிசை முதலானவைகளைச் செய்து, திருப்பணி செய்துள்ளார் என்பது இக் கோயிலின் நிலைவாயிற்படி நிலைக்கல்லில் மராத்திய எழுத்துக்களில் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது.

தஞ்சாவூர், வடக்கு ராஜவீதி (தற்போது தூயபேதுரு உயர்நிலைப் பள்ளியின் மேற்கு)யில் அருள்மிகு "**இரத்தினகிரீஸ்வரர்**" திருக்கோயில் உள்ளது. இக் கோயில், சரபோஜி மன்னர் காலத்தில் கட்டப்பட்டது. இதற்கு ஒரு சுவையான வரலாறுண்டு.

மன்னர் சரபோஜி, தனது காமக்கிழத்தியாம் முத்தம்பா பாயிசாகேப் அவர்களின் உயிர்ப்பலி காரணமாக ஒரததநாட்டில் கிடைத்த புதையல் பெரும்பொருள் கொண்டு, அவர்களது வேண்டுகோளின்படி, ஆண்டோர் சத்திரம் கட்டினர். ஒரு பெருவேள்வியும் செய்தார். இப பெருவேள்விக்குரிய கல்வெட்டொன்று ஷ சத்திரத்தின் வாசலில உளளது. அவ வேள்வியின் அவிர்பாகததினை யாரும ஏறறுக்கொளளவில்லை. அதனை ஏற்றுக்கொள வாருக்குப் பெரும்பொருள் அளிபபதாக மன்னர் கூறவே, பழமானேரி அண்ணு சாஸ்திரிகள் என்பார், அதனை ஏறறு, மிகுசெல்வத்தையும் பெற்று, அப பொருளகொணடு இந்த அருள்மிகு இரத்தினகிரீசுவரர் கோயிலைக் கட்டி, காசியினின்றும இலிங்கம கொணடுவந்து அமைத்து வழிபடலானர். இக் கோயில் ஷ சாஸ்திரிகளுககும, அவர் தம வழித்தோன்றல்களுககும் சொந்தமானது.

தஞ்சைககு வடக்கே சுமார் 1 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் விண்ணாற்றங் கரைக்குத் தெற்கே கோயில கொணடெழுந்தருளியுள்ள அருளமிகு '**ஆனந்தவல்லி சமேத தஞ்சபுரீசர்**' கோயில மிகவும தொன்மை வாய்நததும் வரலாறறுச் சிறப்புடையதும, புராண வரலாறு கொணடதும் ஆகும. இக் கோயில் '**ஆனந்தவல்லி அமமன் கோயில்**' என்றே வழங்கப்பெறும்.

பராசக்தியாகிய காளிதேவி, தஞ்சன், தண்டகன், தாரகன் ஆகிய அசுரர்களைக் கொன்றபின், மகரிஷிகள ஆனந்தம் அடையும் வண்ணம் சூலத்துடன் காட்சியளிததால '**ஆனந்தவல்லி**' எனறும், தஞ்சைக்குப் பெயர் கொடுத்ததால் '**தஞ்சேசா**' என்றும தலபுராணம கூறும.

இந்த ஆனந்தவல்லி அம்மன் சநநிதிக்கு எதிரே நர்த்தனமண்டபமும் நந்திமண்டபமும் கட்டிய செயதியை, அம மணடபததின் மேறகு வெளிப பகுதியில் தெற்கு நோககிய மராததிக கலவெட்டு:

'ராஜஸ்ரீ சரபோஜி மகாராஜா அவர்கள் ஸ்ரீ ஆனந்தவல்லி அம்மன் சந்நிதியில் நர்த்தனமண்டபம் செஙகல்லால் கட்டப்பட்ட தருமம்' என்று கூறுகிறது.

சரபோஜி மாமன்னரின் பாட்டனாரான சத்திரபதி பிரதாபசிம்ம மகாராஜா காலத்திலிருநதே, பிரெஞ்சுக்காரருக்கும, மராத்திய மன்னர் களுக்கும் போர் நடந்து வந்தது. சரபோஜி மன்னர் காலததில கி.பி. 1814ல் ஆங்கிலேயருக்கும், பிரெஞ்சு நெப்போலியன் போனபார்த்தேக்கும் போர், வாட்டர்லூ என்ற இடத்தில் நடந்தது. அப்போரில் ஆங்கிலேயருக்கு உதவியாகப் பெரும் சேனைகளை, மன்னர் சரபோஜி உதவினர். அதனால ஆங்கிலேயர் வெற்றிபெற்றனர். அவ் வெற்றியைத் தன் வெற்றியாகக் கருதிப்

பட்டுக்கோட்டை வட்டம், சாளுவநாயக்கன பட்டணத்தில் ஒரு கப்பல் துறைமுகத்தை ஏறபடுத்தி, அதில் நினைவுச்சின்னமாக "மனோரா" என்ற வெறறிச் சின்னத்தை எழுப்பினர். அது கலங்கரை விளக்கமாகவும அக்காலததில பயன்பட்டது. இதன் சிறப்பு விரிப்பில் பெருகும். இதில் உள்ள கலவெட்டு:—

"இஙகிலிசு சாதியார் தங்கள் ஆயுதங்களினுலடைந்த செய சந்தோஷங் களையும போன பாற்தெயின் தாழ்த்தபடுதலையும நினைவு கூர்தற்காக இஙகிலீசு துரைத்தனத்தின் சிநேகிதரும் படைத்துணைவருமாகிய தஞ்சாவூர் சீர்மை மகாராசாச சத்திரபதி சறபோசி மகாராசாவவர்கள இந்த உப்பரிகையைக் கட்டிவைத்தார்கள், சகம் ௲எ௱௩௰௬" என்பதாகும. இது தமிழ, ஆங்கிலம, மராத்தி, தெலுங்கு, உருது ஆகிய மொழிகளில் உள்ளன.

இதனையடுத்த 'மருங்கைப்பள்ளம்' என்ற ஊரில் உள்ள சிவன் கோயிலில ஒரு கல்வெட்டும, 'பாப்பு ராஜபுரம்' என்ற ஊரில் வைத்திய நிபந்தக் கலவெடடு ஒனறும், அறந்தாங்கி சிவன்கோயிலில் ஒரு அறக் கட்டளைக கல்வெட்டும, கும்பகோணம் இராமசாமி கோயிலில் ஒரு கல்வெட்டும் பிறவும அங்காங்கே காணப்படுகின்றன.

மன்னர் சரபோஜி அவர்கள்தம் கல்வெட்டுக்கள் யாவும் ஒருசேர வெளிவருமாயின் வரலாற்றுக்குப் பயன்தரும.

வாழ்க சரபோஜி மன்னர்.

மருத்துவத் துறையில் மன்னர் சரபோஜி

(புலவர் இரா. திலகம், தஞ்சாவூர்.)

தென்னிந்தியாவின் நெற்களஞ்சியமான தஞ்சையம்பதியைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த மரபினர் பலர். அவர்களுள் சோழர்களை யடுத்த நாயக்கர்களுக்குப்பின் வந்த மராட்டிய மன்னர்களே வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளனர். இம்மராட்டிய மன்னர்கள் வரிசையில், இன்றும் அழியாப்புகழ் பெற்று விளங்கும் மாமன்னர் சத்திரபதி சரபேந்திர பூபாலர் என்கின்ற சரபோஜி மன்னரேயாவர். இவர் துளஜா மகாராஜாவின் சுவீகாரபுத்திரர் என்றும், இவர் ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 1798 முதல் 1832 முடிய என்றும் வரலாற்றால் அறியக் கிடைக்கின்றது.

இம் மாமன்னர் சரபோஜி, உலகத்திலே அழியாப்புகழ்பெற்று எந்நாட்டவரும் கண்டு களிக்கும் வண்ணம் கலைக்கோவில் எனத்திகழும் சரசுவதிமகால், சங்கீதமகால், தன்வந்திரிமகால் போன்ற 18 மகால்களை அமைத்தார். அதில் "தன்வந்திரிமகால்" என்ற வைத்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம் மன்னர் சரபோஜி வைத்தியத்துறையில் ஆற்றிய அரும்பணிகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

அரசர்கள் 32 வகை ஆயுதங்களுடன் நான்கு வகைச் சேனைகளையும் காலமறிந்து பகைவர்களை வென்று உயிர்களைக் காப்பதுபோல தேவ சிகிச்சை-1, இராக்கத சிகிச்சை-1, மானிடசிகிச்சை-30 என்கிற சிகிச்சாயுதங்களையும், ஔஷதியென்கிற நால்வகைச் சேனைகளையும் கொண்டு காலமறித்து வியாதிகளென்கிற பகைவர்களை வென்றார் மன்னர் சரபோஜி. வைத்திய முறைகளை மக்கள் அறிந்து கொள்ள வைத்திய ஆராய்ச்சிக்கழகம் என்னும் தன்வந்திரிமகாலை ஏற்படுத்தி, சித்த வைத்தியம் முதலான மருத்துவங்களின் அனுபோகங்களில் சிறந்த பண்டித சிரோன்மணிகளைக் கொண்டு, தமது ராஜ குடும்பத்திற்கும், நகரவாசிகளுக்கும் உபயோகமாகும் பல விசேஷதிரவியங்களைச் செலவிட்டு மருந்துகளைக் கையாண்டு வந்த அனுபோக முறைகளை மராட்டிய மொழியில் வசன நடையிலும், தமிழ் மொழியில் செய்யுள் வடிவத்திலும் ஓலைஏட்டுப் பிரதிகளில் எழுதி வைக்கச் செய்தார். அச்சுவடிகளை இன்றும் சரசுவதிமகால் நூலகத்தில் காணலாம்.

இவர், நமது சரீரத்தில் அமையப்பெற்ற ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும் தனித்தனி முறையில் வைத்திய முறை கூறியுள்ளார். அவை 18 தொகுதிகளாகும். அம்முறையில் முதலில் இடம் பெறுவது ஐம்பொறிகளில் முக்கிய

மான கண்கள், காதுகள், நாக்கு, மூக்கு, இந்நான்கும் அடங்கிய சிரசேயாகும். "எண் ஜாண உடம்புககு சிரசே பிரதானம" என்னும பழமொழியும நம் நினைவிறகு வருகிறது ஆகவே இந்த நானகும அடங்கிய சிரசுககுச் சிகிச்சை செய்யும் முறைககு சிரோரோக சிகிசசை என்று பெயா.

இந்த சிரோரோக சிகிசசையில தனிபபடட சிரோரோகங்களன்றி மூக்குநோய், வாய்நோய, உதடு, பறகளின் நோயகள, காதுநோயகள், தொண்டையிலேற்படும நோயகள முதலியவை பறறியும, அவைகளின குறிகுணங்களைப் பறறியும விளக்குகிறது. கர்ணசூலை, வாதகர்ணசூலை ரோகம், பிததகர்ணசூலை ரோகம, கபகாணசூலை ரோகம, ரதத கர்ணசூலை ரோகம், ஸந்நிபாத கர்ணசூலை ரோகம, காணநாதம, கூசிசர்ணம இது போன்ற இன்னும பலவகை காது நோயகள் உளளன.

மருந்து

காது மந்தம், வாய்வுக்கு மருள் எண்ணெய் :

மருள்வேர் (சாறு) 1 சேர், நல்லெண்ணெ 1 சேர, இவைகளை ஒனறு சேர்த்து வசம்பு 1 காசு எடை, சுககு 1 காசு எடை, மிளகு 1 பலம, பூண்டு 1 பலம் இவைகளை இடிதது எண்ணெயயுடன் கலநது சிவக்குமபடி எரிததுப பதத்திலிறக்கிக்கொண்டு தலையில தேயததுத் தினநதோறும ஸநாநம செயது வந்தால காதுமந்தம் வாயு முதலியவை தீரும்

இங்ஙனமாக சிரோரோகத்தில அடங்கிய ஒவ்வொரு வியாதிககும் தனித்தனியாக ஆயுர்வேத முறையில மருததுவம கூறபபடடுள்ளது.

அடுத்து ஐம்புலன்களில் முககியமானது கண். அககண்களின அமைப்பு, அவற்றில் உணடாகும வியாதிகளுக்கு மருததுவமும் கூறுகிறது நயனரோக சிகிச்சையாகும். இந்த நயனரோக சிகிச்சையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் கண்களுககு இததனை வியாதிகள உண்டு என்பதை அறியலாம். அவற்றிற்கான சிகிச்சையும் கூறபபட்டிருக்கிறது. கண் உறுப்புக்களுக்குள் சென்று மிகக் கடுமையாகப் பாதிக்கும் கண்நோய்கள கண்கலக்கம, கண் வீக்கம், பீளைசாரல, கனததல், அனத்தல், கண்களில்வலி, கண்களில் சிவப்பு, இரைப்பையில் குத்துவலி, இமைகளினடியில் உருத்தல், கண் கூச்சம், பார்வைக் குறைவு முதலியன. இவ்வியாதிகளுக்கு நயனரோக சிகிச்சை எனற நூலில் மருந்துகள் கூறபபடுகின்றன. ஆயுர்வேத முறைப்படி கண்களிலேறபடும் ரோகங்கள் 94 ஆகும் என அவர் மருத்துவத்தினால் அறியப்படுகிறது.

அடுத்து இவர் வைத்திய சாத்திரத்தில் இடம்பெறுவது காச, சுவாச சிகிச்சையாகும். இவற்றில் வாத காச இலட்சணங்கள், பித்தகாசத்தின் குறிகள், கபகாசத்தின் குறிகள், சுவாசம் வருகின்றவிதம், பிரதமகம், காச ரோகம் முதலான சிகிச்சைகள் அடங்கும். இவ்வியாதிகளுக்கு இவர் சித்த வைத்திய முறைப்படி மருத்துவம் கூறுகிறது. உதாரணமாக,

இருமலுக்கு சுக்காதிக் கற்பம் :

சுக்கு திப்பிலி, கடுக்காய்த் தோல் இம்மூன்றையும் சரி எடை எடுத்து இடித்து வஸ்திரகாயஞ் செய்து கொண்டு அதில் தண்ணீர் சிறிதுவிட்டு, அம்மியின்மேல் வைத்து, நேகவரைத்துக்கொண்டு அவ்விழுதில் ஒரு கொட்டைப்பாக்களவு எடுத்துத் தேனில் குழைத்துச் சாப்பிடவும். இருமல் தீரும். இம்முறை அவர் அனுபவ ரீதியில் கண்டதேயாகும்.

குன்மரோகசிகிச்சை என்ற தொகுதியில் எட்டுவித குன்மங்களையும் அவற்றிக்கான மருத்துவத்தையும் கூறுகிறர். குன்மரோகம் என்பது வயிற்றில் உண்டாகும் வியாதிகளைப்பற்றிக் கூறுவது வாயுகுன்மம், வாதகுன்மம், பித்த குன்மம், கபகுன்மம், சன்னிகுன்மம், எரிகுன்மம், சக்திகுன்மம், வலிகுன்மம் முதலியன.

அடுத்து நீரிழிவு சிகிச்சை என்ற தொகுதியில் நீரிழிவு பிரமேஹம், பிரமியம், மேகம், வெட்டை என்ற பலவகை மூத்திர ரோகங்களுக்கான முறைகளும் அவற்றிற்கான சிகிச்சைகளையும் பற்றிக் கூறுகிறர். இவை பிரமேஹம் என்ற இருபது வகை ஜலரோகங்களையும், மேகநீர், மேகப்புண் முதலிய தோலைப்பற்றிய வியாதிகளையும் கூறுகிறது.

வாதரோகசிகிச்சை என்னும் தொகுதியில் மனோவியாதிகள், தேக வியாதிகளைப்பற்றிக் கூறுகிறர். மனோவியாதிகளுக்கு ரஜோகுணமும், தமோ குணமும் காரணங்களாகும் என்றும், தேக வியாதிகளுக்கு பயம் முதலியன காரணங்களாகும் என்றும் கூறுகிறர். வாத, பித்த, கபங்கள் செய்யும் வேலைகள் பற்றியும், பித்தம், கபம், வாதத்தின் ஸ்தானங்கள், வாதத்தின் வகை, பித்தத்தின் வகை, சிலேஷ்மத்தின் வகை வாத வியாதிகளின் பொதுவான சிகிச்சை முதலியன கூறுகிறர்.

உதாரணமாக **அண்டவாதத்திற்கு மருந்து :—**

வெள்ளைப்பூண்டுத்திரி, வெங்காயம், முடக்கொத்தான் கொழுந்து, கழற்சிக்கொழுந்து இவை வகைக்கு 3 பிடி தனித்தனியே வேக வைத்து 1உரி ஆமணக்கெண்ணையிற் பிசைந்து வெயிலில் வைத்து 3 நாள் ஒரு வெருகடிப்

பிரமாணம் விதம் வெற்றிலையில் வைத்து, காலையில், சாப்பிட்டு வீக்கத்தின் மேலும் பூச அண்டவாதம் தீரும்.

ஜுரரோக சிகிச்சையில் ஜுரஉற்பத்தி, ஜுரத்தின் வகைகள், வாத, பித்த சந்நிபாத ஜுரத்தின் வகைகள், லக்ஷணங்கள், பூர்வரூபம், ஜுரத்தின் குறிகள் கூறப்படுகின்றன ஆகந்துக ஜுரவகைகள். தாதுகதஸ்வரங்களின் லக்ஷணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

பாண்டு காமாலை சிகிச்சையில் பாண்டுநோய் வரும் காரணங்கள், ஏற்படும் விதம், காமாலையின் வகைகளான வாதகாமாலை, பித்தகாமாலை, சிலேத்தும காமாலை, பித்தவாத காமாலை, மஞ்சட்காமாலை, ஊதுகாமாலை முதலிய பலவகையான காமாலைகளின் வகைகளும், அவற்றின் இலட்சணங் களும் ஆங்கில முறைப்படி குறி குணங்களும், சிகிச்சை முறைகளும் கூறப் பட்டுள்ளன.

உதாரணமாக **கைகால் வீக்கத்திற்கு மருந்து –**

ஆவாரம் பட்டை, சுக்கு இவ்விரண்டையும் சமனெடையெடுத்து 8 மடங்கு ஜலம்விட்டு, எட்டிலொன்றுகக் காய்ச்சி வடிகட்டிச் சாப்பிடக் கைகால் வீக்கம் தீரும்.

விஷரோக சிகிச்சையில் விஷத்தின் பொதுவான குணங்கள், ஸ்தாவர விஷ நிதானம், பாம்புக்கடியிலுள்ள பேதங்கள், விஷக்கடிக்கும், விஷமற்ற கடிகளுக்கும் உள்ள பேதங்கள், ஸர்பஉற்பத்தி, ஸர்பங்களுக்கு எதிரிகள், விஷத்தின் இருப்பிடம், ஸர்பங்களின் ஜாதிகள், விஷப்பற்களின் கடி லக்ஷணம், விஷப்பரீக்ஷை, பாம்பு கடிக்கக் காரணம், மரணலக்ஷணம், இன்னின்ன தினங்களில் கடிக்கும் பாம்புகளின் பேதமும், விஷம் இருக்கும் இடமும், நல்லபாம்பு கடித்தால் அதிலிருந்து உண்டாகும் வேகங்கள் முதலியனவும், சிலந்தி, எலி, வெறிநாய், தேள் முதலியவற்றின் விஷங்கள் பற்றியும், சிகிச்சையும், மேலும் அரளி, சேங்கொட்டை, ஊமத்தை, எட்டிக் கொட்டை, அபினி, கஞ்சா, நாபியின் முதலியவற்றின் நஞ்சு பற்றியும் கூறுகிறது.

உதாரணமாக **எலிகடிக்குச் சாறடை ரொட்டி :**

ஒரு பிடி பச்சையரிசியுடன் முற்றிய சாறடைவேர் இரண்டையும் சேர்த்துத்தண்ணீர் விட்டு ஊரவைத்து நன்முக அரைத்து அடைதட்டிச் சாப்பிடவும். பசுவின் நெய்யில தோய்த்து உட்கொள்ளவும். 18 வித எலிகடிகளும் 8 நாட்களில் தீரும்.

அடுத்து இவர் வைத்திய சாஸ்திரத்தில் இடம் பெறுவது விரண ரோகம், கரப்பான் ரோகம் ஆகிய சரும நோய்களாகும். இதில் இவர் முதலில் விரணசிகிச்சைக்குத் தேவையான ஆயுதங்களைப் பற்றியும், அவற்றை சுத்தமாகக் கையாள வேண்டிய முறைகள் பற்றியும் கூறுகிறார். சரும நோய்களான பிளவை, புற்றுநோய், குஷ்டம், முதலிய பல நோய்களுக்கும் குறிகளும், அவற்றிற்கான சிகிச்சை முறைகளும் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பல மேல் நாட்டு மருத்துவர்களாலும் குணப்படுத்த முடியாத சில புற்றுநோய்கள் சரபோஜி மன்னரின் வைத்திய சாஸ்திரத்தில் கண்ட முறைப்படி சிகிச்சை செய்து அதனால் அந்நோய் தீர்க்கப்பட்டன என்று சில உண்மைகளால் அறியமுடிகிறது.

அடுத்து பித்தரோக சிகிச்சை என்னும் தொகுதியில் பித்தத்தினாலுண்டாகும் பலவித நோய்கள் பற்றியும், அவற்றிற்கு பயன்பெறக்கூடிய மருந்துகள் பற்றியும் அவை கையாள வேண்டிய முறைகள் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன. சாத்திரங்களில் கூறப்படும் பித்தத்தின் வகைகளான பாசகம், ரஞ்சுகம், ஸாதகம், ஆலோசகம், ப்ராஜம் முதலிய 5 வகைகளைப் பற்றியும் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. பித்தததினால் உண்டாகும் 40 வகைப் பயித்தியங்களையும் பற்றிக்கூறுகிறது. அவைகளுக்கு சித்தவைத்திய முறைப்படி மருத்துவம் கூறப்படுகின்றது.

உதாரணமாக பயித்தியம் பிடித்தவனுக்கு நசியம் :-

வெள்ளைச் சாரணைவேர், ஈரவெங்காயம் இவை இரண்டையும் இடித்துப்பொட்டணம் கட்டிக்கொண்டு இரண்டு துளி இரண்டு மூக்கிலும் நசியம் செய்தால் பயித்தியந் தீரும். இவ்வாறு 3 நாட்கள் செய்யவும்.

அடுத்து பேதிமுறைகளும், அதிசாரசிகிச்சையும் பற்றிக்கூறப்படுகின்றது.

வாதாதிஸாரம், பித்தாதிஸாரம், கபாதிஸாரம், திரிதோஷாதிஸாரம், பயாதிஸாரம், துக்காதிஸாரம், ரத்தாதிஸாரம் என அதிஸாரம் ஏழும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. கிரகணிரோக லக்ஷணங்கள், அதிஸாரநிதானம், கிரகணிநிதானம் முதலியனவும் கூறப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு மருத்துவம் பெரும்பாலும் ஆயுர்வேத முறையில் அடங்குகின்றன.

அடுத்து கூறப்படுவது உளமாந்தை, க்ஷயரோக சிகிச்சையாகும். இதில் உளமாந்தைகளின் வகைகளான வாத உளமாந்தை, பித்த உளமாந்தை, கபஉளமாந்தை, தொந்த உளமாந்தை முதலியன பற்றிக்கூறப்பட்டுள்ளன. பிறகு க்ஷயரோகங்களின் வகைகளான பிர்மக்ஷய லக்ஷணம், ராஜக்ஷயம், வைசியக்ஷயம், சூத்ரக்ஷயம், பித்தக்ஷயம், வாதக்ஷயம்

சிலேத்துமக்ஷயம், வாதபித்தக்ஷயம் வாதசிலேத்துமக்ஷயம் பித்தசிலேத்தும க்ஷயம், விகாரக்ஷயம், தொந்தக்ஷயம், சாத்யக்ஷயம் முதலியன பற்றியும் க்ஷயரோகத்தின் நிதானம், குறிகள், காரணங்கள், உளமாந்தை ரோக காரணங்கள் முதலியவைகளும் கூறப்படுகின்றன.

செல்வத்துள் எல்லாம் சிறந்தது மக்கட்செல்வம் என நம் முன்னோர்கள் உரைத்தனர் அச்செல்வத்தைப் பெரும பேறுகக் கருதிய மன்னர் சரபோஜி அதற்கென்று ஆயுர்வேதத்தில ஒரு தனிப்பகுதியை விவரித்திருக்கிறார். அது கர்ப்பிணி பாலரோக சிகிச்சை முறைகள் என்ற பகுதியாகும்.

இதில் கர்ப்பம் ஏற்படுவதற்கான ஏதுக்கள், ருதுவின் லக்ஷணங்கள், சரியான கர்ப்பம் தரிப்பதற்காக ஸ்திரீ, புருஷர்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதிகள், கர்ப்பம மாதந்தோறும் வளர்ச்சியடையும் விதம், கர்ப்பம் போஷிக்கப்படும் விதம் முதலியவைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் கர்ப்பிணியின் ஆகாரமும், போஷணை விதிகளும், கர்ப்பிணி செய்யக்கூடாத காரியங்களும அதனால் ஏற்படும தீமைகளும், அகால பிரசவத்திற்குக் காரணங்கள், கர்பம் தரித்த பின்னர் ஏற்படும் கோளாறுகளும் அதற்குச் சிகிச்சை முறையும கூறப்பட்டுள்ளன.

இனி குழந்தைகளுக்கென்று தனிப்பட்ட முறையில் குழந்தைகள் கணச்சூட்டுக்கு மருந்துகள், மாந்த எண்ணெய், பேதி எண்ணெய், உரம் விழுந்த பிள்ளைகளுக்கு மருந்து, தோஷத்திற்கு, குழந்தைகள் புஷ்டியுடன் இருக்க, கீரி நோய்க்கு, கீரிப்பூச்சி நோய்க்கு முதலிய குழந்தைகளின் வியாதிகளுக்கு சித்தவைத்திய முறைப்படி மருந்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

மன்னர் சரபோஜி மக்களுக்கு மட்டுமின்றி மாக்களுக்கும் வைத்திய முறைகளை சேகரித்தும், எழுதியும் வைத்துள்ளார் நமது பழைய வைத்திய நூல்கள மிருகவைத்தியமும, பக்ஷிகளின் வைத்தியங்களையும் பற்றிக் கூறுகின்றன. இருப்பினும் மன்னர் சேகரித்து வைத்திருந்த மிருக வைத்திய, பக்ஷி வைத்திய முறைகள் பற்றிய ஏட்டுச் சுவடிகள் மிகக்குறைந்த அளவிலே தான் கிடைத்துள்ளன. அவற்றிலிருந்து ஓரிரு வைத்திய முறைகளே கூறப்பட்டுள்ளன. முதலில் கூறப்படுவது மாட்டு வாகடம் என்னும் பசு, காளை மாடுகளின் வைத்தியமாகும். இதில் மாட்டினங்களின் தேக அமைப்பும், வளர்க்கும் முறைகளும், நோய்காணும் விதங்களும் அந்நோய்களுக்கேற்ற நம் நாட்டு வைத்திய முறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. பசுக்களின் மகத்துவம், மாடுகளின் ஆயுள், அவைகளின் பற்கள், நல்ல தேக அமைப்புபெற்ற மாடுகள், உசிதமில்லாத தேக அமைப்புள்ள மாடுகள், அவைகளின் நிறம், சுழிகளின் தன்மை, மாடுகளைப் பராமரிக்கும் முறைகள், தீனி, குளிப்பாட்டும் விதி,

மாட்டுககொட்டில அமைககும்விதம, சினைமாடுகள, கன்று இவைகளைப பாதுகாககுமமுறை முதலியனவும, பிறகு மாடுகளுககு வரும் நோயகளான அழல வெககை நோய, உடுககை நோய, கநவடிநோய போனற இன்னும பலவித நோய்களுககு சிகிசசை முறையும, மருநதும கூறப்பட்டுளளன மேலும் மாடுகளை பநதயங்களுககு பயிறசிதரும முறையும விளக்கப பட்டுள்ளன.

அடுத்து குதிரை வைததியம. இதில குதிரைகளின பிறப்பு வரலாறு, உபயோகஙகள, பெருமை, குணஙகள, அவைகளின பறகளைக்கொணடு வயதுகளை அறியுமமுறை, தேகததின் சுப, அசுப லக்ஷணஙகள, நிறங்களின் பிரிவுகள, பஞசகலயாணி, அஷட கலயாணி, முதலிய குதிரைகள பற்றியும, குதிரைகளுககுணடான கிளிஞசல சுழி, கொடிசசுழி, தரேதாக்னி சுழி, மலவி மொக்குச்சுழி முதலிய 10 சுழிகளின அமைபபும, குறிகளும கூறபபட்டுளளன. அததுடன் குதிரைகளுக்குவரும அண்டசாலைநோய, அரணைகடிக்கு, கமரி நோய, கததசூலைநோய, கவவைநோய், குளயபு வெடிபபுகககு முதலிய எண்ணற்ற பலவித நோய்களுககும, அவறறிறகான சித்தவைததிய சிகிச்சை முறைகளும் கூறப்பட்டுளளன.

அடுதது பக்ஷிகளின வைததிய முறைகளில கோழிவைத்தியம் கூறப பட்டுள்ளன. கோழிகளுக்கு வரும நோயகளான அகிலி, அமமை, அஜீரணம, கழிச்சல நோய, கொககுநோய, கருபபு உருண்டை, தலைநோய், நடுககல் வியாதி, பூசசி (பேன, சளளு) உடல பருக்க, வாந்திக்கு மருநது போன்ற நோய்களின் தனமையும, சிகிசசை முறைகளும் கூறபபடடுளள தோடு, சேவல் சண்டையும, சணடைச சேவல்களையும் பயிறறுவிக்கும் முறைகளும், வளர்ககும விதங்களும கூறபபட்டுள்ளன.

இன்னும் அகததியர் 2000, போகர் நிகண்டு, சரபேந்திர வைத்திய ரத்னவளி முதலான பல வைத்திய நூல்கள் அனுபவ சித்தமான முறைகளை விளக்கிக் கொணடிருக்கின்றன. இநத வைததிய நூல்களின பிரதிகள எமது நூலகததில வெளியிட்டு, விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. மன்னர் வளர்தத வைத்திய நூலகளில பல இன்னும் நல்ல பலனைத்தந்து பல மக்களையும காதது வருகினறன. எனவே நாம் அனைவரும் அவர்தம நூல் கொண்டு பலனபெறறு அவர்தம நாமம் வாழ்ததி வாழ்வோமாக.

வாழ்க சரபோஜியின் நாமம்!

11-12—1812	Date of composition of Kumara Sambhava Champu.
1815	As a token of the Victory of the British over Napoleon, Manora was built at Sethubhava Chatram.
1818	The marriage of Shivaji Raja Sahib, son of Raja Serfoji was celebrated.
23—9—1820	Serfoji left Tanjore on his pilgrimage to the holiest of holy cities, Benares.
24—4—1822	Returned to Tanjore after Benares tour.
1825	Bhonsle Vamsa Charitam was written by Poet Venkatesa Bhattar. This was inscribed in the walls of Big temple.
30—3—1826	Robinson and Bishop Heber visited the Palace.
1827	Grand-daughter was born to Serfoji.
28—3—1829	Had interview with Bishop Heber and he admired Serfoji.
8—3—1832	Serfoji Maharaj passed away.

Compiled by:

M. SEERALAN, B. A.
(Librarian - Grade II)

சரபோஜி மன்னரும் மராத்தி இலக்கியமும்

T. R. Bheema Rao, Marathi Pandit.

தஞ்சை, பெருமைவாய்ந்த மூன்று பேரரசுகளால் ஆளப்பட்ட சிறப்புடையது. அவை சோழவம்சம், நாயக்கவம்சம, போசலவம்ச மகாராஷ்டிரர்கள்.

இவர்கள முறையே நாட்டைச செவ்வனே ஆட்சி புரிந்து மக்கள் நலவாழ்விலேயே தங்களை ஈடுபடுத்திக கொண்டார்கள. இச்செயதிகளை வரலாறு மெய்ப்பிக்கிறது.

நாட்டை ஆண்ட அரசர்கள் கலைவளர்ச்சியில் ஆர்வம் கொண்டு விளங்கினர். தஞ்சையை அரசாண்ட இரண்டாவது மகாராஷ்டிர அரசரான சகஜி முதல் கடைசி அரசர் சிவாஜி ராஜா வரையில் கலைவளர்ச்சியில் ஆர்வமகொண்டு, தங்களை அதில ஈடுபடுத்திககொண்டனர். அவ்வகையில் இரண்டாம சரபோஜி மன்னர் தம் நேரம் முழுவதையும் கலைக்காகவே செலவழிததார், மிகப பழமையான சரஸவதி பண்டாரகததையும் பாதுகாத்தார்.

மன்னர் சரபோஜி மன்னராக நியமிக்கப்பட்டபோது, அரசு நிர்வாகம் யாவும் அன்னிய நாட்டவர்களான ஆங்கிலேயர் வசம சிககி இருந்தது. மன்னர் என்ற பெயரில சரபோஜி அரசராக இருந்தார். அககாலததில் இருந்து சூழநிலைககுத் தககவாறு ஆங்கிலேயர் சரபோஜி மன்னருடன் ஓர் உடனபடிககை செய்துகொணடு தஞ்சையின் அரசுரிமை யாவற்றையும் பெற்றனர். இதனால் நாட்டு நிர்வாகப் பொறுப்பிலிருந்து சரபோஜி மன்னர் விடுவிக்கபபட்டார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தை, சரபோஜி மன்னர் நல்லவிதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். இவர் சிறுவயது முதற்கொண்டே டேனிஷ்பாதிரி ஸ்வாட்ஸ் அவர்களிடம் ஆங்கிலம கற்றதனால், பொது அறிவு வளர்ந்தது. சமஸ்கிருதம, மராத்தி, தமிழ் யாவற்றையும் தகக புலவர்களிடம பயின்று தேர்ச்சிபெற்றார். இவர் பல மொழிகளைப் பயின்றதனால் பல அரிய விஷயங்கள் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. இவருக்குப் பிற்காலத்தில் பேரும் புகழும் கிடைத்தன.

ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்ட சரபோஜி தாம் கற்ற பல மொழிப புலமையை உபயோகித்து பல புலவர்களை தம வசம் வைத்துக்கொண்டு, அரிய பல இலக்கியங்கள இயற்றக் காரணமாக விளங்கினார். மன்னர் சரபோஜியும் சங்கீதம், நாடகம், நாட்டியம், சித்திரம்

போன்ற கலைகளில் ஆர்வம்கொண்டு இத்துறையில பல பணிகளைச்செய்து தம் கலை ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தினர்.

சரபோஜி மன்னர் ஆதரவில், சமஸ்கிருதம், மராத்தி மறறும் தமிழ ஆகிய மொழிப புலவாகள் இயல, இசை, நாடகம ஆகிய மூனறு துறைகளில் பல நூலகளை இயறறினர்கள். அந்நூலகளில சரபோஜி மன்னரின் குணாதிசயஙகளைப புகழந்து பாடியும், தெயவபகதி, தாம சிறதனை, மொழிப்பறறு, கலைத்திறமைபபுலவர்களை ஆதரிததுப் பொனனும பொருளும கொடுத்து மொழி விதயாசம் பார்ககாமல் ஆதரிதத தன்மை இவை யாவறறையும கூறியிருககினறனா. புலவர்கள தனியாக பல நூலகளை எழுதியும, சரபோஜி மன்னர் பெயரில பல நூல்களை எழுதியும அரங்கேறறியும் இருக்கிறார்கள். மனனர் சரபோஜியின் புகழசசியில மகிழநத புலவர்கள "மன்னரின் நிழலில் வாழும் நாஙகள செஞ்சோற்றுககடனைச செலுததுவ தற்காக இந்நூலகளை சரபோஜி மன்னர் வேணடுகோளினபடி இயற்றினோம" என்று கூறியுள்ளனர்.

மன்னர் சரபோஜி புலவர்களுக்கு கொடுத்து வந்த ஆதரவினாலும், கொடையாலும், சமஸ்கிருதம, மராத்தி, தமிழ் ஆகிய மொழியில் இலக்கியமும், வைத்திய சாஸதிரமும, சித்திரககலையும் வளாந்தன.

இப்படைப்புக்கள் யாவும இன்னும புகழ்பெறற 'சரஸ்வதி மகால் நூல் நிலையத்தில்' இருந்து மன்னர் சரபோஜியின் புகழை எடுததுக கூறு கின்றன. இந் நூல்கள இருககும் வரையில் மன்னரின புகழ ஓங்கி நிறகும். பெருமை வாய்ந்த மன்னர் சரபோஜியின் காலததிய புலவர்களைபபற்றியும, மராததி நூல்களைப்பற்றியும இஙகே காண்போம.

மன்னர் சரபோஜியும் மராட்டிப் புலவர்களும்

1. இரண்டாம் சரபோஜி மனனர் காலத்தில வாழ்நதவர்கள:-

விருபாட்சகவி, ரங்கநாதகவி, கோவிந்தகவி, உடகே கோவிந்தாச் சாரியார், துண்டிசுதசிவா, ராமசகா முதலியவர்கள்.

இப்புலவர்கள் தம் தாய்மொழியான மராத்திமொழியில் பல இலக்கியங் களைப் படைத்தனர். இவர்களைத் தவிர கிருஷ்ண சாஸ்திரி, வெங்கடேச சாஸ்திரி, நரசிமம சாஸ்திரி, அயபு தீட்சிதர், கிருஷ்ணஸ்வாமி சக்கரவர்ததி, தமமாசாா, மனனார் கிருஷ்ணாச்சாா, ஸ்ரீநிவாசகவி, சங்கீத மும்மூர்த்தி களில் ஒருவரான முத்துசுவாமி தீட்சிதர், மராட்டியப்புலவர் ஷிருசாமி காட்கேயும, சமஸ்கிருதம், மராத்தி ஆகிய மொழிகளில் புராணவரலாறு

ஆதாரங்களைக்கொண்டு பல இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். தங்களை ஆதரித்த சரபோஜிமன்னனைப் புகழ்ந்து பாடியும் பெருமையுறச் செய்து உள்ளார்கள். இப்புலவர்களைப் பற்றியும் இவர்கள் இயற்றிய இலக்கியப் படைப்புக்களைப் பற்றியும் விவரமாகக் கீழே காண்போம்.

1. விரூபாட்சகவி :—

விரூபாட்சகவி சரபோஜி மன்னருக்கு மிகவும் வேண்டியவராக இருந்தும், சரஸ்வதி பண்டாரகத்தில் உள்ள சமஸ்கிருத மொழியில் காணும் பல புராண இதிகாச நூல்களின் ஆதாரத்தைக் கொண்டும் மராத்தி மொழியில் பல நூல்களை மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

பவிஷ்யோத்கிர புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு 'அக்னீஸ்வர மகாத்மியம்', ஸ்காந்தம் சனத்குமார சம்ஹிதா - சிவரகஸ்ய ஸ்தோத்திர கண்டக்கின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு 'ஆதிகைலாச மகாத்மியத்'தையும், பத்மபுராணத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு 'மாகமகாத்மியம்'; பிர்மகைவர்த்தபுராணத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு திருவையாற்றில் கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமானின் வரலாற்றையும், காவேரி நதியின் ஐந்து பிரிவுகளைப்பற்றி விவரித்து 'பஞ்சநத மகாத்மியம்', என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலும் எழுதியிருக்கிறார் இவ்வாசிரியரின் இப்பஞ்சநத மகாத்மியம் நூல் நமக்கு முழுவதுமாகக் கிடைக்கவில்லை. அது ஒரு பெரும் குறையே. இவருடைய மற்றோர் அரிய படைப்பைப் பற்றி நாம் மிகவும் பெருமை கொள்ளத் தக்கதாக இருக்கிறது. அது யாதெனில் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம், சிறப்புடன் கூறும் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் வரலாற்றுப் பெருமைகளைக் கூறும் 'சிவபக்த மகாத்மியம்', என்னும் தலைப்பில் வடமொழியில் ஹரதாஸர் என்பவர் இயற்றியதை ஆதாரமாகக் கொண்டு, 'பக்தவிலாஸம்', என்ற தலைப்பில் மராத்தி மொழியில் ஒரு நூல் இயற்றி இருக்கிறார்.

இப்புலவர் வடமொழியில் காணும் பல புராண வரலாற்றினை பாமர மொழியினரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் மராத்தி மொழியில் மொழி பெயர்த்து எழுதினார். அது போற்றத் தகுந்ததே. இவையாவும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வரலாறுகள் ஆகும். அதைவிடப் பெருமைப் படக்கூடியது என்று புலவர் நினைத்து, தமிழ் நாட்டில் தெய்வ பக்தியும் சமயநெறியும் கொண்டு பண்புடன் வாழ்ந்து, சைவத்தை வளர்த்த பெரியோர்களின் வரலாற்றினையும் தம் தாய்மொழியினர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணத்துடன் மராத்தி மொழியில் மொழிபெயர்த்து எழுதியிருக்கிறார் இதனால் மொழி வேறுபாடு கொள்ளாமல் புலவர் இலக்கியப்பணி செய்தது நமக்குப் புலனாகிறது.

விரூபாட்ச கவி தாம் இயற்றிய மேலே கூறிய நூல்களைச் சரபோஜி மன்னரின் வேண்டுகோளின்படியே வடமொழியிலிருந்து மராத்தி மொழியில் மொழி பெயர்த்ததாகத் தம்நூலில் கூறுகிறார். மேலும் சரபோஜி மன்னரின் தெய்வ சிந்தனையையும், தயாள குணத்தையும், அவர் புலவர்களிடம் கொண்டுள்ள மதிப்பினையும், தான தருமங்களையும் புகழ்ந்து கூறுகிறார் மேலும் சரபோஜி மன்னர் காசி முதலான புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை சென்று வந்த நிகழ்ச்சிகளையும் புகழ்ந்து கூறுகிறார். மேலும் மன்னர் சரபோஜியின் " நவவித்யா கலாநிதிசாலா " என்ற கல்விக் கூடத்தினைக் கூறிப் புகழ்கிறார். இவ்விதமாக மேலே கூறிய நூல்களைப் புலவர் கி பி 1826 முதல் 1828 முடிய ஆண்டுகளில் இயற்றியதாகத் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

2. ரங்க நாதகவி :—

ரங்கநாதகவி சரஸ்வதி பண்டாரகத்தில் காணும் புராண ஆதாரங்களைக் கொண்டு மராத்தி மொழியில் நூல்களை மொழி பெயர்த்துள்ளார். அவை ' கார்திக மகாத்மியம் ', ' துலா மகாத்மியம் ' முதலியவையாகும்.

இவ்வாசிரியர் இவைகளைத் தவிர நாடக இலக்கியத்திற்கு அரும்பணி புரிந்திருக்கிறார். மராத்தி மொழியில் முதன் முதலில் நாடக இலக்கியம் தஞ்சை மகாராஷ்டிரர்கள் ஆட்சியில்தான் படைக்கப்பெற்றன. இதை மிகத் தெளிவாக மகாராஷ்டிரதேச தற்கால சரித்திர நூல் ஆசிரியர்கள், ஆராய்ச்சி யாளர்கள் தெரிவித்துள்ளார்கள். மேலும் அப்பெருமையை முழுவதும் பெறக் கூடிய நாடக இலக்கிய கர்த்தா, தஞ்சையை அரசாண்ட முதல் மகாராஷ்டிர மன்னர் ஏகோஜியின் மூத்த மைந்தர் சகஜி மன்னரையே சாரும். சகஜிமன்னர் நாடக இலக்கியத்திற்கு நல்ல சேவை செய்து. சமஸ்கிருதம், மராத்தி, தெலுங்கு, தமிழ் மற்றும் ஹிந்துஸ்தானி ஆகிய மொழிகளில் புராண வரலாறுகளின் ஆதாரத்தைக்கொண்டு பல அரிய தலைப்புக்களில் நாடகங்களை இயற்றியிருக்கிறார். அவை சங்கீத சாகித்யங்களைக் கொண்டு முதன்மையாகத் திகழ்கின்றன.

சகஜியைப் பின்பற்றி அவருக்குப்பின் தஞ்சையை அரசாண்ட பிரதாபசிம்ஹ ராஜாவும் பல நாடக நூல்களை இயற்றினார்.

இவர்களை முன்னோர்களாகக்கொண்டு இரண்டாவது சரபோஜி மன்னர் பெயரில் சில நாடக நூல்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் அவையாவும் மேலே கூறிய ரங்கநாத கவியின் இலக்கியப் படைப்புக்களேயாகும்.

ரங்கநாதகவி இயற்றிய கணேசவிஜயம் கணேசலீலார்ணவம் ஆகிய நாடகங்களில் அவற்றைத் தாம் இயற்றியதாகவே அந்நாடகங்களில் கூறுகிறார். இவை தவிர சரபோஜி மன்னர் பெயரில் காணும் மற்ற நாடகங்களான

சிவராத்திரி உபாக்கியானம், கங்காவிஸ்வேஸ்வர பரிணயம், மோஹினி மகேச பரிணயம், ராதாகிருஷ்ண விலாஸம் முதலிய நாடகங்களின் அமைப்பை நோக்குங்கால் மேலே கூறிய ரெங்கநாத கவியின் படைப்புக்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் இந்த நாடகங்களும் ரங்கநாதகவியே இயற்றி சரபோஜி மன்னர் பெயரில் பரந்தமனத்துடன் அங்கிதம் செய்திருக்கிறார் என்பது கண்கூடு மேலும் ரங்கநாதகவி தம் நாடகங்களில் சரபோஜி மன்னரை ஆசீர்வதித்துப் புகழ்ந்து கூறுகிறார்.

இவ்வாறாக ரங்கநாதகவி இயற்றிய நாடகங்கள் நவராத்திரி விழாவிலும், விநாயகசதுர்த்தி உற்சவ விழாவிலும், அரசர் அரண்மனை அரங்கிலும், பிருகதீஸ்வரர் கோவிலில் வசந்த உற்சவகாலத்திலும் நடத்தி யிருப்பதாக நாடகக் குறிப்புகளிலிருந்து தெரியவருகிறது.

இந்நாடகங்கள் மராத்தி மொழியில் அமைந்து இருந்தபோதிலும், அக்காலத்தில் தஞ்சையில் வாழ்ந்த மக்கள் இந்நாடகங்கள் உயர்ந்த சங்கீத அமைப்பிலும் புராண வரலாற்றைப் பின்பற்றியும் இருப்பதை உணர்ந்து நல்லவிதமாக ஆதரித்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவருகிறது.

ஆசிரியரின் சிவராத்திரி உபாக்கியானம் கங்கா விஸ்வேஸ்வரபரிணயம், மோஹினி மகேசபரிணயம் போன்ற நாடகங்களில் சரபோஜி மன்னரை இரண்டாம் துளஜா தத்து எடுத்துக்கொண்ட விவரத்தினையும், அவர் வம்ச பரம்பரை விவரத்தையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் அத்துடன் சரபோஜி மன்னரின் நிழலில் வாழும் நான் இந்த நாடகத்தினை இயற்றினேன் என்றும் குறிப்பிடு கிறார். இவை யாவற்றையும் நோக்குங்கால் சரபோஜி மன்னர் காலத்தில் இயற்றிய நாடகங்கள் யாவற்றிற்கும் ரங்கநாதகவியே ஆசிரியர் என்று நமக்கு நன்றாக விளங்குகிறது இதைத் தவிர தேவேந்திர குறவஞ்சி என்னும் நாடகம் உலகத்தில் உள்ள பல கண்டங்களையும் அவற்றில் உள்ள தேசங்களையும் அத்தேசங்களில் உள்ள முக்கிய நகரங்கள், மலைகள், ஆறுகள் முதலிய பெயர்களையும் வருணித்து உலக பூகோள வரலாற்றை அறியும் வண்ணம் அமைத்து அதை ஒரு குறப்பெண் வாயிலாக பாடல் மூலமாக உணர்த்து வதாக இவ்வாசிரியர் இந்நாடகத்தினை இயற்றியிருக்கிறார். இந்த விதத்தில் மராத்திய போசலகுல மன்னர்கள் ஆதரவினால் இதுபோன்ற நல்ல இலக்கிய படைப்புகள் கவிஞர்களால் படைக்கப்பட்டன.

மேலே கூறிய நாடகங்களைத் தவிர தமிழில் நாயன்மார்களின் சரித்திரத்தில் புகழுடன் காணும் திரு நீலகண்ட நாயனார், திரு கண்ணப்ப நாயனார் இவர்கள் வரலாற்றையும் மராத்தி மொழியில் ஹரிகதா காலட்சேபம் செய்யும் வடிவத்தில் ஸ்லோகம், ஆர்யா, சாகி, திண்டி, பதம், லாவணி

போன்ற மராத்திமொழி சந்தத்தில் அமைத்து இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. இவை யாவும் சரபோஜி மன்னர் பெயரிலேயே நம் நூல் நிலையத்தில் காணப்படு கின்றன இந்நூலின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் மாத்திரம் சரபோஜி மன்னர் பெயர் குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் கதையில் காணும் பாடல்களிலோ அல்லது வேறு எந்த இடத்திலோ சரபோஜி மன்னர் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆகையால் இந் நூலாசிரியர் கதையை அமைத்துத் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் அரசரைப் புகழ்ந்து பாடி இச் சங்கீத நூல்களை இயற்றி இருக்கிறார் என்று கருதவேண்டியதாக இருக்கிறது.

மேலே கூறிய இருகதைகளைத் தவிர ஸ்காந்த புராணத்தில் காணும் கிராதார்ஜுனீயம் உமாமகேஸ்வரவிரதம் பஞ்சாட்சரி, விபூதி சிவராத்திரி மகிமையை வருணிக்கும் கதையை யும் சனிப்பிரதோஷம், பஞ்சப்பிரதோஷம் போன்ற விரதத்தின் மகிமையைக் கூறும் கதையும் இவரால் இயற்றப்பட்டிருக் கிறது.

இவ்வாறாக ரங்கநாதகவி சரபோஜி மன்னரின் ஆதரவிலிருந்து மன்னர் மனமறிந்து மேலே கூறிய அரிய புராண வரலாறு நூல்களை இயற்றிப் பரந்த மனத்துடன் சரபோஜி மன்னருக்கு அங்கிதம் செய்து மதிப்புடன் வாழ்ந்து தன் தாய்மொழியான மராத்தி மொழிக்கு அரிய இலக்கியப்பணி செய்திருக்கிறார் என்று அறியமுடிகிறது.

3. கோவிந்தகவி :—

கோவிந்தகவி சமஸ்கிருதத்தில் ஆக்நேய புராணத்தின் ஆதாரத் துடன் 'தனுர்மாத மகாத்மியம்' ஸ்கந்த புராணத்தின் ஆதாரத்துடன் 'வைசாக மகாத்மியம்' பிர்ம்மகைவர்த்த புராணத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு 'பஞ்சநத மகாத்மியம்' என்ற திருவையாற்று ஸ்தலபுராண நூலும் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். இந்த 'பஞ்சநத மகாத்மியம்' நூல் முழுவதுமாக நமக்கு கிடைக்கவில்லை. இப்புலவர் தம் நூல்களில் மன்னர் சரபோஜியை 'சிறந்த சிவபக்தன் தயாள குணமுள்ளவன், தர்ம சிந்தனை கொண்டவன் புலவர்களை அன்புடன் ஆதரிக்கும் தன்மையுடையவன்' என்று புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறார்.

4. உயகே கோவிந்தாச்சாரியார் :—

இப்புலவர் சரபோஜி மன்னருக்கு மிகவும் அன்புடையவராக இருந்து சிவலீலா, ஹரிலீலா', 'ராம-உமா-சம்வாதம்' என்ற தலைப்புகளில் ஹரி கதை செய்யும் வடிவத்தில் (நிருபணம்) அமைத்துச் சிறு நூலாக இயற்றி இருக்கிறார். இவர் ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவராக இருந்திருக்கிறார்.

'துவாதசபாவ' என்ற தலைப்பில் பன்னிரண்டு ராசிகளின் தன்மைகளை விவரித்துச் சிறு நூலாக அமைத்து மங்களாஷ்டகம் பாடும் பாணியில் இயற்றி இருக்கிறார். இதைத் தவிர சரபோஜி மன்னரைப் புகழ்ந்து பல பாடல்களும், மங்களாஷ்டகம் ஸ்லோகங்களும் இயற்றி இருக்கிறார்.

5. துண்டி சுத சிவா :—

சிவா, சரபோஜி மன்னர் தமிழ் நாட்டில் ஸ்தல யாத்திரையாகச் சென்று வந்த விவரத்தினையும், வடநாட்டில் காசி முதலான புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கு சென்று வந்த விவரத்தினையும் ஒரு யாத்திரை நூலாக வருணித்து இயற்றியிருக்கிறார். இந் நூலில் சரபோஜி மன்னர் கோவிலுக்கும் புண்ணியஸ்தலத்திற்கும் சென்ற விபரமும் அவ்விடங்களில் செய்த தான தர்மங்கள், பூஜைகள் மற்றும் அப்புண்ணிய ஸ்தலங்களின் புராணவரலாறு விபரத்தினையும் சிறு குறிப்புகளுடன் தெரிவித்து மிகவும் நல்லவிதமாக இந்நூலை இயற்றி இருக்கிறார். இந்நூலின் மூலமாக புண்ணிய ஸ்தலங்களின் வரலாறுகளை தெரிந்துகொள்ள மிகவும் பயன் உள்ளதாக இருக்கிறது.

'தீர்த்த யாத்திரை லாவணி' என்ற தலைப்பில் ஒரு நூல் காணப் படுகிறது. இந்நூல் சரபோஜியின் ஸ்தல யாத்திரையைக் குறிக்கும்படி இருக்கிறது. இந்நூல் சரபோஜி மன்னர் இயற்றியதாக குறிப்பிடப்பட்டிருக் கிறது. ஆனால் இந்நூலின் நடையும் மொழியில் காணும் தன்மையும் பார்த்தால் 'சரபேந்திர தீர்த்தாவளி' இயற்றிய துண்டிசுதசிவாவே இயற்றி மன்னர் பெயரில் அங்கிதம் செய்து இருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்று கிறது. அதற்குக் காரணம் யாதெனில் இந்நூலின் ஒவ்வொரு லாவணியின் அங்கத்தின் முடிவிலும் 'சரபோஜி சொல்கிறார், மன்னருக்கு இப்புண்ணிய ஸ்தலத்தில் ஸ்நானம் செய்ய, 'தெய்வத்தினை தரிசனம் செய்ய பாக்கியம் கிடைத்தது, போன்ற வாக்கியங்களால் முடிவடைவதால் இந்த யாத்திரை லாவணி நூல் மன்னர் இயற்றியதாகக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. மன்னரே இயற்றி இருந்தால் தம் பெயரை சந்தேகமறக் குறிப்பிட்டிருப்பார். மேலும் முதலில் கூறிய 'சரபேந்திர தீர்த்தாவளி' என்ற நூல் 'சரபோஜி மன்னர் யாத்திரைசெய்த விவரத்தினைக் கேட்டு நான் இயற்றினேன். நான் மன்னருடன் ஸ்தல யாத்திரை செய்யவில்லை' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவைகளை நோக்குங்கால் 'தீர்த்தயாத்திரை லாவணி' நூலும் திருதுண்டிசுத சிவனே இயற்றியிருக்கிறார் என்று நமக்குச் சந்தேகமறத் தெரிகிறது.

சிவா இதைத்தவிர சரபோஜிமன்னர் தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் கோவிலில் செய்த திருப்பணிகள், சிவலிங்க பிரதிஷ்டை, ஸ்ரீரங்கம், திருவையாற்றுக்கோயில் முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கு சென்று வந்த விவரத்துடன், 'சரபேந்திர சிவதர்ம' என்ற நூலை இயற்றியிருக்கிறார்.

இவ்வாசிரியருடைய அரிய படைபபு நாட்டிய அபிநயத்திற்கான சங்கீத சாஹித்யங்கள ஆகும் இவை சமஸகிருததததில் காணும அபிநய தர்ப்பணம், நிருத்யாத்யாய போன்ற நூல்களிலிருந்து ஆதாரத்துடன் இந்த நாட்டிய பிரபந்தங்களை மராத்தி மொழியில இயறறியிருக்கிருர். இசசாஹித்யங்கள், தமிழ் நாட்டில் மிகவும் புகழுடன் விளங்கும் கர்நாடக சாஹித்யங்களை ஒத்து நல்லமுறையில் அமைக்கபபட்டிருப்பதால், மகாராஷ்டிரர்கள நாட்டிய அபிநயத்தில் ஆர்வம் கொண்டு செய்ய நினைப்பவர்களுக்கு இந்நூல் ஒரு வரப்பிரசாதம ஆகும.

6. ராமசகா :—

ராமசகா என்னும புலவர் சரபோஜி மன்னரின் ஒரே ஆண் வாரிசான திரு சிவாஜி ராஜாவுடையதும் மறற ஐந்து பெண்களின் திருமண வைபவத்தையும வருணிதது 'மங்களாஷ்டகம', என்ற ஸ்லோக வடிவத்தில் அமைத்து ஒரு நூல் மிகவும் அருமையாக இயற்றி இருக்கிருர். இதில் மாப்பிளை வீட்டாரின் குலம், கோத்திரம் பெண்வீட்டாரின் குலம், கோத்திரம் மகாராஷ்டிர மன்னர்களின் திருமணசடஙகுகளின் விவரங்கள், அதைச் செய்யும்விதம, மணமக்களின் ஆடை அணிகலங்களின் வருணனை, திருமணமண்டபத்தின ஜோடனைகள பற்றிய வருணனை, திருமணத்திற்கு வருகை தந்த பிரமுகர்கள்பற்றியதும, அரச குடும்பத்தினரைப்பற்றியதும் வருணனை, வைபவத்தில் முழங்கிய மங்கள வாத்தியங்களின் வருணனை முதலியவைகளை நேர்ததியாக விவரித்து இபபாடல்களில் கூறியுள்ளார்.

'மங்களாஷ்டகம்' என்பது இந்துக்களின் திருமணவைபவத்தின் சமயத்தில் ஒரு முக்கியமான கட்டத்தில் சொல்லப்படும் ஸ்லோகம ஆகும். இது மகாராஷ்டிரர்களின் திருமணவைபவததில முதன்மையாகக் கொள்ளப் படுகிறது. இக்காலத்திலும் இப்பழமையான சம்பிரதாயமுறை விட்டுப் போகாமல் மகாராஷ்டிர குடும்பத்தின் திருமண சமயத்தில் இந்த 'மங்களாஷ்டக' ஸ்லோகம் பாடப்பட்டு வருகிறது.

திருமணச் சடங்கின்போது ஒருபக்கத்தில் மணப்பெண்ணையும், ஒரு பக்கத்தில் மணமகனையும் உட்காரவைத்து இருவருக்கும் நடுவில் ஒரு மங்கள பட்டு வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு இருவர் நிற்க, வைதீகர்கள் விநாயகர் ஸ்துதி முதற்கொண்டு ஆண்டவனின் பல லீலாவிநோதங்கள், குணதிசயங்கள் முதலியவற்றை வருணித்து மங்கள அஷ்டக ஸ்லோகம் பாடுவார்கள். இவர்களைப்போலவே பல தேர்ச்சிப்பெற்ற மகாராஷ்டிர சங்கீத விற்பன்னர்கள், நடைபெறும் திருமண வைபவத்தில் காணும் விழாக் கோலத்தையும், சாப்பாட்டு வகைகளையும், நகர வருணனை, ஸ்தல வருணனை, கோயில்கள்

வருணனை நதிவருணனையும், சங்கீதராகங்கள் அமைப்பு புஷ்பங்களின் பெயர்கள் போனறவைகளையும, இம் மகாராஷ்டிரர்களின் பழமையான சமபிரதாய முறையை அனுசரித்து, திரு ராமசகா புலவர் சரபோஜி மன்னரின் மக்களின் திருமண வைபவத்தை வருணிததுப் பாடி இருக்கிறார். இப்பாடல் களின் மூலமாக நாம சரபோஜி மன்னர் காலததிய திருமண வைபவ முறைகளைத தெரிந்து கொளளலாம்.

1 சரபோஜி மன்னரைப் புகழ்ந்து பாடிய புலவர்கள் :—

திரு கிருஷ்ண சாஸ்திரி, சககரவர்ததி, தமமாச்சார், நரசிமம சாஸ்திரி மனறாா கிருஷணாச்சார், சஙகீத முமமூாததிகளில ஒருவரான முத்துசாமி தீக்ஷிதா, வெஙகடேச சாஸதிரி, ஸ்ரீனிவாச கவி, சுடபுதீக்ஷிதர், ரங்கநாத கவி, முதலிய புலவாகள, சரபோஜி மனனரின குணநலனகள், தாம சிநதனை, தெயவபகதி, புலவர்களை ஆதாிககும தனமை, மொழிப்பற்று முதலியவைகளைப் புகழநது, சமஸகிருதம, மராததி ஆகிய மொழிகளில் பல பாடலகள் பாடி இருககிறாாகள. இவாகளைத தவிர மராட்டிய புலவர்கள் கவிராஜோபா, உடமக கோவிநதாச்சாா, ஹீருசாமி காட்கே, போன்றவர் களும் சரபோஜி மன்னரைப் புகழ்நது பாடி இருக்கிறார்கள.

இப்புலவர்களின் பாடல்களைப பார்க்கும்போது மன்னர் சரபோஜி புலவர்களை நல்ல விதமாக மதிதது ஆதரித்து வந்திருககிறார் எனத்தெரிகிறது.

2. சரபோஜி மன்னர் காலமும் வைத்திய நூல்களும் :—

சரபேந்திர வைத்ய ரதனாவளி வெளியீட்டில், பதிப்பாசிரியர் திரு. கிருஷ்ணசாமி மாடிக்ராவ் அவர்கள் கூறுவதாவது:

சரபோஜிமன்னர், அரண்மனையில் ' தன்வந்தரி மகால் ' ஏற்படுத்தி, வைத்திய சம்பந்தமான ஆயுர்வேதம, சித்தம், யூனானி நூல்களைப் பண்டிதர் களைக்கொண்டு ஆய்வுசெய்தார். பழமையான நூல்களில் உள்ள விஷயங் களைத் தொகுத்து அநுபோக வைத்திய முறைக்கு ஒரு புதிய தொகுப்பு தயாரித்தார்.

இம்மன்னர் காலத்தில் வைத்திய நூல்கள் ஆய்வுக்கு, பலப் புலவர்கள் இருந்தார்கள்.

கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், சுப்பராயகவி, வேலாயுத முதலியார் ஆகியோர் ஆவர். வேலாயுத முதலியாரின் வைத்திய முறைத் தொகுப்புப்பற்றி திரு மாடிக்ராவ் கூறுகிறார்.

முன்னுரை பக்கம் 7ல் வைத்திய நூல் ஆய்வுககும புதிய படைப்புக்கும் உதவியவர்கள் திருவேங்கடம் பிள்ளை, தாமோதரம்பிள்ளை, பிள்ளை பெருமாள் வைத்தியர், வெங்கடாஜலம் பிள்ளை, ரங்கநாத நாயக, துபாஷ் கிருஷ்ணப்ப நாயக், அய்யா கண்ணுபிள்ளை, பஞ்சநதம் பிளளை முதலியோர் குறிப்பிடப படுகின்றனர்.

நூலகத்தில் உள்ள வடமொழி, தமிழ், தெலுங்கு மொழியில வைத்திய சாஸ்திர நூல்களிலிருந்து சரபோஜி மன்னரால் தொகுக்கப்பெற்ற வைத்தியச் செய்திகள் பற்றி திரு மாடிகராவ விரிவாக எழுதியுள்ளார்

ஷஹாஜி மன்னர், முதல் சரபோஜி மன்னர் வரையிலான காலத்திலும் தமிழ் வைத்தியச்சுவடிகள் தொகுக்கப்பெற்றன. இவ்விவரம் திரு K.R. சுப்பிரமணியம் தமது 'மராட்டியர் வரலாறு' நூலில் குறிப்பிட்டுளளாா அவை இரண்டாம் சரபோஜி மன்னர் படைப்புக்குப் பயன்; பட்டனப் பிரதாபசிம்மன் எழுதிய மதன சஞ்சீவனம் குறிப்பிடத்தக்க நூல் ஆகும்.

3. சரபோஜி மன்னரும் கஜ சாஸ்திரமும் :—

சரபோஜி மன்னர் கஜ சாஸ்திரம் பற்றி மிகுந்த ஊக்கம் கொண்டவராக இருந்தார். பழமையாகச் சரஸ்வதி நூலகத்தில் பாதுகாக்கபெற்ற உயர்ந்த ஓவியக் கைப்பிரதிகளில் கஜ சாஸ்திரம் தொடர்பான படங்களும, படங்களுக்குடைய பழமையான ஸ்லோக விளக்கங்களும உள்ளவற்றைப பின்பற்றி புதிய ஓவியக் கைப்பிரதிகளும் வரையச் செய்துள்ளார்.

கஜ சாஸ்திர விளக்கம், ரக்மாஜி பண்டிதரால் சரபோஜி மன்னரின புதல்வர் சிவாஜி மன்னரின் கட்டளைப்படி எழுதப்பட்டுத் தொகுக்கப்பட்டது.

மேலே கூறிய கஜ சாஸ்திரம், பாலகாப்பியர், வைசம்பாயனர் என்ற பெருங்கவிஞர்களால் சில நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் தெலுங்கு மொழியிலும், வடமொழியிலும் எழுதப்பெற்றவை. இந்நூல்களைப் பின் பற்றி மராட்டிய மன்னர் ஷஹாஜி காலத்தில் படவிளக்கங்களுடன் ஓவியக்கைப்பிரதி எழுதித் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பாலகாப்பியர், வைசம்பாயனர் கஜசாஸ்திர நூல்கள், மராட்டிய மன்னர் காலத்துக்கு முன்பே, சோழர் நாயக்க மன்னர் காலத்தில் நூலகத்தில் தொகுத்து வைக்கப் பெற்றவையே.

கஜசாஸ்திரப் படங்களின் தலைப்பில் வடமொழி மூலத்தில் உள்ள ஸ்லோகங்களும் கீழே மராத்தி மொழி ஸ்லோகத்தில் விவரமும் தொடுக்கப்

பட்டுள்ளன. ஸ்லோகங்கள் உயர்ந்த இலக்கியத் தகுதியுள்ளவை. மூன்று பெரும் தொகுப்புகள் படவிளக்கக் கைப்பிரதி குறிப்பிடத்தக்கவை. இவைகள் பூர்த்தியாகவில்லை. ஆனால் ஒரே ஓவியரால் இவை மூன்றும் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இக்கைப்பிரதி நூல்களில் இவை எழுதப்பட்ட காலம் ஏதும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் ரக்மாஜி பண்டிதர் குறிப்பிலிருந்து இந்தப் பணி பூர்த்தியானது, கி. பி. 1822 A. D என்று தெரிகிறது. திரு. P. P. S சாஸ்திரியவர்கள் அவர் தொகுத்த சமஸ்கிருத அகர வரிசைப் பட்டியலில் இச்சுவடிகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடாமல் விடுபட்டுள்ளன. படத் தொகுப்புக் கைப்பிரதிகளில், பாலகாப்பியரின் கஜசாஸ்திர நூல் என்று முடிவில் கூறப்படுகிறது படங்களில் உள்ள பழமைச் சின்னங்களையும், பின்னர் செய்துள்ள திருத்தங்களையும் கொண்டு பார்த்தால் இப்படங்கள் சரபோஜி மன்னர் காலத்துக்கு முன்னவை என்பது புலனாகிறது. இது சம்பந்தமான வேற்றுமை ஒற்றுமை குறித்து, கஜசாஸ்திர வெளியீடு முன்னுரையில் திரு. மாடிக்ராவ் பக். 8ல் கூறுகிறார்.

''கஜசாஸ்திரப் படங்கள் ஷஹாஜிமன்னர் (1684-1710) காலத்தவை. ஷஹாஜிமன்னர் காலத்தில் யானைப்படை, குதிரைப்படை மிகுதியாக இருந்தன இப்படங்களைப் பார்த்தே பின்னால் சரபோஜிமன்னர் புதியதாகப் படத்தொகுப்புகளைத் தயாரித்தார்'' என்று கூறுகிறார்.

4. சரபோஜிமன்னர் காசிதேசத்திலிருந்து கொண்டுவந்த நூல்கள் :—

மன்னர் சரபோஜி காசி யாத்திரை செய்துவரும்போது பல சமஸ்கிருத, மராத்தி மொழி நூல்களை வாங்கிக்கொண்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது. அதில் ஒரே ஒரு நூல் மட்டும் மராத்தி மொழியில் இருப்பது நமக்கு இங்கு கிடைக்கிறது. அந்நூலின் பெயர் 'முக்தல ராமாயண' என்பவையாகும்.

ஸ்ரீ முக்தலராமாயணம்—இந்நூலின் ஆசிரியர் திரு. கிருஷ்ணதாச முக்தல என்பவர் ஆகும். இவர் எழுதிய இந்த ராமாயணத்தின் யுத்த காண்டம் மட்டும்தான் இப்பொழுது கிடைக்கிறது. ராமாயணத்தின் மற்ற காண்டங்களான பாலகாண்டம் முதல் சுந்தரகாண்டங்கள் வரை எங்கும் கிடைக்கவில்லை. இந்த யுத்தகாண்டத்தில் ஆசிரியர் இத்துடன் சுந்தர காண்டம் முடிந்தது, இனி யுத்த காண்டத்தைப்பற்றிக் கூறுகிறேன் என்று ஆரம்பிக்கிறார். ஆகையால் ஸ்ரீ முக்தலர் இராமாயணத்தின் இதர காண்டங்களும் இயற்றி இருக்கவேண்டும் என்று மகாராஷ்டிர இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவு ஆகும். மற்ற காண்டங்கள் நமக்குக் கிடைக்காதது பற்றி நமக்குக் குறையே ஆகும்,

சரபோஜிமன்னர் காசியிலிருந்து கொணர்ந்த இந்த யுத்த காண்டத்துடன் பிற ராமாயண காண்டத்தையும் கொண்டுவந்திருந்தாரேயானல் மராத்தி இலக்கியத்திற்குப் பெரும் உதவியாக இருந்திருக்கும்.

சரபோஜிமன்னர் காசியிலிருந்து ஒரு அருமையான சித்திரம் கொண்டு வந்து நூலகத்தில் சேர்த்திருக்கிறார். அது காசியில் கங்கை நதிக்கரையில் அமைந்திருக்கும் அறுபத்தி நான்கு ஸ்நான கட்டங்கள் (புண்ணிய படித் துறைகள்) விவரத்தினைக் கூறும் சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டு விவரக்குறிப்புடன் கூடிய தொகுப்பு நூல் ஆகும். மன்னர் தான் நேரில் கண்ட அருமையான கங்கையின் காட்சியைத் தம் நாட்டு மக்களும் கண்டு அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்துடன் நல்ல தேர்ச்சி பெற்ற சித்திரக் காரனை அமைத்துச் சிறிதும் அக்கட்டிடத்தின் அமைப்புகள் மாருமல் தீட்டச் செய்து, அதைத் தம் அரண்மனை நூலகத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்திருக்கிறார். இன்றும் இதைக்காணும் நம் நாட்டு யாத்ரிகர்கள், வெளிநாட்டவர்கள் யாவரும் ஆச்சர்யம் கொண்டு புகழ்ந்து வியக்கின்றனர் இவையாவும் மன்னர் சரபோஜிக்குப் பெருமைத் தரத்தக்கதே யாகும்.

5. சரபோஜி மன்னரின் கல் அச்சுக்கூடம் :—

சரபோஜி மன்னர் தம் அரண்மனையில் ஆங்கிலேயர் துணையுடன் ஒரு அச்சுக்கூடத்தினை நிறுவி அதில் கல்லெழுத்துக்களால் தேவநாகரி எழுத்துக்களைத் தயாரித்து, சமஸ்க்ருத மொழியில் அமரகோசம், அன்னம்பட்டி, முக்தாவளி, மாகமூலம், குமாரசம்பவசம்பு, காரிகாவளி, ரகுவம்சம் ஆகிய நூல்களையும், மராத்திமொழியில், ஸ்ரீ ஏகநாதர் இயற்றிய ராமாயணத்தின் யுத்த காண்டத்தையும் (பாவார்த்த ராமாயணம்) அச்சு செய்திருக்கிறார். இந்நூல்களின் கடைசியில் இந்நூல்கள் அச்சுச்செய்த அச்சுக்கூடத்தின் விபரமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

"தஞ்சை மாநகரில் அமைந்த 'நவவித்யா கலாநிதி சாலையில்' சகம் 1781ல் குப்பாபட்டரின் எந்திரத்தில் அச்சு செய்யப்பட்டது" என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விவரத்தினைக்கொண்டு நோக்குங்கால் மன்னர் சரபோஜி தம் வாழ்நாளில் நூல்நிலையத்தில் உள்ள அரிய நூல்களைப் பாதுகாக்கச் செய்த முயற்சியுடன் அதைப் பிற மக்களும் தெரிந்துகொண்டு பயன்பெறவேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்துடன் இப்பேர்ப்பட்ட அரிய செய்கையைச் செய்திருக்கிறார் என்று எண்ணத்தோன்றுகிறது.

மேலே கூறிய புலவர்கள் பற்றியதும், நூல்களைப் பற்றியதும், மன்னர் சரபோஜியைப் பற்றியதுமான விஷயங்கள் யாவும், நூல் நிலையத்தில் வெளியிட்ட மராத்தி கையெழுத்துப் பிரதிகளின் அகரவரிசைப் பட்டியல் பாகம் 1–4ல் கண்டவைகளிலிருந்து தொகுத்தவையாகும்.

6 சரபோஜி மன்னரைப்பற்றி மராத்தி மொழி ஆராய்ச்சியாளர்களின் அபிப்பிராயம் :—

1. Mr. S. G. Thulupule–Marathi Saraswatha–Vol. IV–1951

"தஞ்சாவூரில் மகாராஷ்டிர ராஜபாம்பரையினர் பல அரிய கலைகளைக் கற்றறிந்தவர்களாக இருந்தார்கள். இவர்களில் கடைசியில் அரசாண்ட அரசர் ராஜா சரபோஜியின் காலம் அநேக விதத்தில் மேன்மையுடன் விளங்கியது. ராஜா பட்டத்துக்கு வந்த மறு வருஷத்தில் 1799ல் ஆங்கிலேயருடன் ஓர் உடன் படிக்கையைச் செய்துகொண்டார். அதில் நாட்டு நிர்வாகப் பொறுப்பிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொண்டு கலைவளர்ச்சியிலும், பொதுச் சேவையிலும் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். டேனிஷ் பாதிரி ஸ்வாட்ஸ் அவர்களிடம் ஆங்கிலக் கல்விகற்று பல விஷயங்கள் அறிந்து கொண்டார். அதனால் ஆங்கில மொழி அவர் சரளமாகப் பேசும் திறமை பெற்றிருந்தார் என்று "லார்ட்பெலேன்டாயின்" என்கிற ஆங்கிலேயர் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கு ஆதாரமாக சரபோஜி ராஜா தன் குரு ஸ்வாட்ஸ் மரணத்திற்குப் பிறகு, ஸ்வாட்ஸின் மேல் ஒரு ஆங்கிலக் கவிதையை இயற்றினார். இதிலிருந்து மகாராஷ்டிரத்தில் பேஷ்வாக்களின் காலத்திற்கு முன்பே இந்தச் சரபோஜியின் காலத்திலும் தெற்கில் ஆங்கில மொழியின் பிரபலம் ஏற்பட்டதிற்கு இது ஒரு ஆதாரமாகும்.

ஆக, தஞ்சையில் மராத்திய அரசர்களின் கடைசி ராஜாவான சரபோஜி தம் பரம்பரைப் பெருமையை நிலைநிறுத்தி சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் இவைகளுக்குச் சரியான இடம்கொடுத்து ஆதரித்து வந்தார் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது" என்று கூறுகிறார்.

2. Maharastra Ithihasa—'Maharastra Parichaya'

"ஆங்கில அரசாங்கம் சரபோஜியை அரசாட்சியில் அமர்த்தி, அத்துடன் அரசரிடம் ஓர் உடன்படிக்கைச் செய்துகொண்டு அதன்படி ரூபாய் மூன்றுலட்சம் கொடுத்து அரச பொறுப்பிலிருந்து தவிர்த்து இருக்கச் செய்தது".

சரபோஜி மகாராஜா தம் நேரத்தைப் பல அரிய நூல்களைச் சேகரித்தல், நூல்களைப் புதுப்பித்தலும், மொழிபெயர்க்கப் புலவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுத்தும் பல மாணவர்கள் சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய மொழிகள் பயில பள்ளிகளை அமைத்தார். மன்னர் லண்டனிலிருக்கும் 'ராயல் ஏஷியாடிக் சொஸைடியின்' ஆயுள் உறுப்பினராக இருந்து பல அரிய ஆங்கில அச்சுப் புத்தகங்களை வரவழைத்துத் தம் நூல் நிலையத்தில் சேகரித்தார்' என்று கூறுகிறது.

7. மன்னர் சரபோஜி காலத்தில் மராத்திமொழி நூல்களைப் பிரதி செய்தவர்கள் விபரம் :—

1. ஸ்ரீ மாதவஸ்வாமியின் ராமாயணத்தின் உத்திர காண்டத்தை, நரசிம்மபூரின்சாமி என்கிற பெயருடைய நான் தாரண வருஷம் மார்கழி மாதம் சஷ்டிதிதியில் பிருகுவாரத்தில் (வெள்ளிக்கிழமை) சரபோஜி மன்னரின் வேண்டுகோளின்படியே பூராவும் பிரதி எழுதி முடித்தேன்.

2. ஸ்ரீ மோரேஸ்வருடைய 'ஆர்யாராமாயணத்தை.' முழுவதும் திரு சங்கரராவ் ஜகதாப் என்கிற மராட்டி எழுத்தாளர் 1826 A. D. யில் பிரதி செய்தார்.

3. ஸ்ரீ மாதவஸ்வாமியின் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தின் விளக்க உரையை 1827 A D யில் திரு போவார் விட்டோபா, கானடா கிருஷ்ண சாமி, முத்திபுஜங்காச்சரர், டோணபாகிருஷ்ணசாமி, கானடாபோத்தரசாமி ஆகிய பெயருடைய மராட்டி எழுத்தாளர்கள் பிரதி செய்திருக்கிறார்கள்.

4. ஸ்ரீ மாதவஸ்வாமியின் மைந்தர் ஸ்ரீ ராமபண்டிதர் எழுதிய ஸ்ரீ பாகவதம் முதல் ஸ்கந்தமும், பத்தாவது ஸ்கந்தமும் 1827 A. D. யில் தஞ்சையில் வாழ்ந்த சதாசிவராவ் மோஹிதேயின் மைந்தர் கேசவராவ் மோஹிதே, ராமசாமி மோஹிதே ஆகியவர்களும், ஆனந்தராவ் ஜகதாப், நாநுசாமி ஜகதாப், விடோபா போவார், சஞ்சீவராவ் மோஹபத், வெங்கடராவ் சாளோங்கே ஆகிய மராட்டி எழுத்தாளர்களும் பிரதி செய்திருக்கிறார்கள்.

8. மன்னர் சரபோஜி காலத்தில் ஸ்ரீ ராமாயணம் இயற்றிய புலவர் :—

தஞ்சையில் ஸ்ரீ சமர்த்த ராமதாஸ ஸ்வாமியின் பிரதான மடாதிபதியான ஸ்ரீ பீமராஜகோஸ்வாமியின் சிஷ்யர் ஸ்ரீ கோவிந்தபாள ஸ்வாமியின் பரம்புரையில் வந்த சிஷ்யர் ஸ்ரீ முகுந்தஸ்வாமி என்னும் ஸ்ரீ ராமபக்தர்;

'ஸ்ரீ ராமகிருபாவிலாஸ்' என்ற தலைப்பில் ஸ்ரீ ராமாயணத்திற்கு விரிவுரை எழுதியிருக்கிறர். இவர் காலம 1752 to 1830 A. D. ஆகும். இவர் தஞ்சையில் கருததிட்டைக்குடியில் கோயில கொண்டிருக்கும ஸ்ரீ வசிஷ்டே ஸ்வரர்கோவிலின் சமீபததில ஸ்ரீ பிரஹனநாயகி அம்பாள் சன்னிதியில் அமைந்துள்ள தன் ஸ்ரீ ராமசீதா ஆஞ்சனேயர் சன்னதியில அமர்ந்து இந்த மராத்தி மொழி ராமாயண உரையை எழுதியதாக ஆசிரியர் தம் நூலில் கூறுகிறர். இப்புலவர் வாழ்ந்த காலம் மனனர் துளஜா, அமரசிம்மன் சரபோஜி மூவர் காலமாகும். சரபோஜியின் காலத்திலும வாழ்ந்த இந்தப் புலவர் எழுதிய ராமாயணம நூல ஒன்றுதான் மிகுந்த சிறப்புடன் விளங்குகிறது. மறற எந்தப் புலவரும் இராமாயணத்திற்கு விளக்கஉரை இந்தக் காலத்தில எழுதவில்லை.

9. சரபோஜி மன்னரின் நூல் அன்பளிப்புகள் :—

சரபோஜிமன்னர் தம் பெண திருமணத்தின் போது சீர்வரிசைகள் கொடுத்ததுடன், சில அருமையான மராத்தி நூல்களையும மாபபிள்ளை திரு ராமசாமி மோகிதே அவர்களுக்குக் கொடுததார். அவை, திரு மாதவஸ்வாமி மராத்திமொழியில எழுதிய பாரதத்தின் மொழி பெயர்ப்பை, ஓர் பிரதி 1824 A. D. யில் செய்வித்து திருமண அன்பளிப்பாகக் கொடுத்திருக்கிறர். அவ்வாறே திரு ராமபண்டிதரின் பாகவததில் உள்ள 'ஹரிவம்சம்', 'சேஷதர்மம்,' போன்ற பகுதிகளை 1819 A. Dல் பிரதி செய்து சரபோஜி மன்னருக்கு அன்பளிபபாகத திரு மகாதேவமாடிக் என்ற மராத்தி எழுத் தாளர் கொடுத்திருக்கிறா. இந்நூல் பிரதியைக கொடுத்த நாள் தீபாவளி நன்னுள் ஆகும். இபபிரதிகள் யாவும நம நூல் நிலையததில பாதுகாக்கப் பட்டு வருகின்றன.

இவ்விதமாகப் பல புலவர்களின் அரிய படைபபுகளைப் படைத்தும், மன்னர் புகழ்பாடியும் கலைக்கு அரும்பணி ஆற்றி இருக்கிறர். மேலே குறிப் பிட்ட நூல்கள் யாவும் இன்றும "சரஸ்வதி மகால் நூல் நிலையத்தில்" சரபோஜி மன்னர் புகழ்பாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவைகளைத் தவிர சரபோஜி மன்னர் தம் சொந்த நூலகத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்த ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஜெர்மன், லத்தீன் கிரேக்க, டச்சு, ஆகிய பிற வெளிநாட்டினர் களின் மொழியில் அரிய அச்சுப் புத்தகங்களும, தேசப்படங்களும், சித்திரப் படங்களும் இந்நூலகத்தில் உள்ளவை சரபோஜியின் கலைத்திறமைக்குச் அவை சான்ருக விளங்குகின்றன.

["வாழ்க சரபோஜியின் கலைப்பணி."]

श्री.

"स्वप्नो नु माया नु"

[श्रीपद्मनाभशर्मा, शिरोमणिः]

*

रत्नै रञ्जितमस्तकाः करिकरैस्सच्छायदोश्शालिनः
दीर्घालङ्कृतनासिकाः स्मितमुखाः कर्णादिभूषोज्ज्वलाः ।
पीनाः पीनकवाटवक्षस इमे गम्भीरदृग्दर्शनाः
आगच्छन्ति हि पूर्वपुण्यजनुषः स्वर्गात्सुरैर्लालिताः ॥ १ ॥

एकोजी शाहजीराजा तुक्कोजी च महीपतिः ।
प्रतापसिंहस्तुलजाऽमरसिंहश्च शरभो ॥ २ ॥

दृष्ट्वाऽहं समुपेतभूमिवलयान् तञ्जापुरीमागतान्
भक्त्या नामितमस्तकः स्मितमुखान् राजन्यमूर्धन्यकान् ।
"के यूयं? समुपागताः कुवलयं स्वर्णाङ्कितो भूमिपाः?"
इत्युक्त्वा समुपाहरं फलयुतं स्वर्घ्यं च तेभ्यो मुदा ॥ ३ ॥

ऊचुस्ते मुदिताः प्रहृष्टमनसः, "विद्वन्! वयं चोलपाः
माहाराष्ट्रमहीभुजोऽपि महिताः श्रीचोलराज्ये पुरा ।
अस्माकं समये महीयमुदितैः वृक्षैः फलैश्शामिता
कावेरीमहिता महाम्बुरमलैः विद्वद्भिराभूषिता ॥ ४ ॥

"परोपकारार्थं इदं शरीरं" श्लोको यथार्थः किल भूमिपालैः ।
कृतः! तदा भूभुग्भूषितोऽयं देशस्सुदृशा वरराजवन्द्यः ॥ ५ ॥

काले ववर्ष पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी ।
लोकोऽयं क्षोभरहितः ब्राह्मणा अपि निर्भयाः ॥ ६ ॥

इत्येवमासीदस्माकं राज्यं धर्मेण पालितम् ।
तदानीं मत्कुलीनेन 'स्थापितं सरभोजिना ॥ ७ ॥

स्वर्गात्समागता द्रष्टुं सारस्वतमहालयम्" ।
इत्युक्त्वा ते मुदा जग्मुः, स्वप्नश्चापि गतो मम ॥ ८ ॥

கலைகாத்த காவலன்

N. V. Venkatasubramania Sastri, Pandit.

கலைகாத்த காவலனைக் காட்டுமிப் பாட்டு
தலைகாத் துமேற்றத தரும

போசலகு லததுசர போசியெனு மன்னன்
மாசறுகு ணததுறையு பாசமொடு தஞ்சை
வாசகக லைசசுவடி நூலகம மைததான்
தேசுறவ னைத்துலகு நீடுபுக ழுற்றான். 1

வில்லிற் கிழுக்குண்டு வித்தைக் கிலைக்குறை
பொல்லாது மிங்குப பொலிவுறாதே—யல்லாது
போரிற் குளாமுயிர் போந்தே மடிந்திடும்
சேரச் சிறக்குங் கலை. 2

குலத்து முறையு குலாவிடு மேனு
மிலக்குமி தக்கக விக்குவி லக்கி
தனத்து புகழ்த்து தனத்தது கொள்ள
மனத்து பரத்தை புறத்து. 3

மனத்து பரத்தை புறத்து மறத்தை
தனத்து நிறுத்தி தகைத்து தனக்கு
மனக்கவ லைக்கு முளைக்குமி லாது
நினைத்து கலைக்குநிலைத் தான். 4

கலைக்கு' நிலைக்க வலைக்கிடை யாது
தலைக்கு நிலைத்தவ லைப்பட வாது
நிலைக்க நினைக்க வுனக்கிட மேது
துலைத்து விலக்கத னை. 5

காக்கக் கலைக்குநிலை கண்டான் குலையாது
யாக்கை நிலைக்க வழிவிண்டான்—ஆக்கியே
நோக்கிப் புகழ்பரவ நின்றா னிதன்பெருமை
வாக்கிலே வந்தேக வே. 6

ஊழினைத் தானிணைந்து வாழ்தந்தைச் செல்வமதைப்
பாழாய நுகாந்திடவு மாட்டாதான—ஏழையே
வாழை யடிவாழை வந்தக் கலைச்செலவம
தாழாது காக்கத் தகை. 7

ஊக்கத்தான் மன்னுயிரை யுண்டியினுன் மன்னுடலை
யாகக்தைக கல்வியினு லூகக்குவிததான் —போககறற
நோய்துலைய வாக்கியே வைத்தான மருத்துவத்தைத
தாயினும் மிக்கான் தரதது. 8

உடலை யுறும்புகழ் தேட்டமொடு கல்விக்
குடமா யமைத்திட்ட கூத்தன்—விடமாம்
மடமை நிரைநதிட்ட வாழவையும கல்விக்
கிடமா யமைதத கோவு. 9

மனதினிக்க வாழவான மனிதனவ னுவான்
தனதென்ன வாழ்வாம் தனித்தே—இனிதாகப்
பல்லுளம் தான்மகிழப் பார்புகழ வாழவதே
தொல்லுலகு போற்றத் தரம். 10

காலம் தனையறிந்தெக் காலுங் கடனடுப்பான்
ஞாலம தனைவெல்லு நனமதியன—சோலையிற்
காலப் பயனுறவாற் காதப் பெறுந்தருவே
சாலப் பெரிதெனவோ சொல். 11

வேங்கடத் துக்கந்தன் வேறுகவி பாடவே
தாங்குணங் கண்டுத தலையசைப்பார்—பாங்குடனே
நீஙகக் குணங்கணடு மேஙகுவா ரிங்குண்டுத
தாங்கற் றவித்தை யிது. 12

முற்றிற்று.

श्री

"श्रीशरभेन्द्रविजयः"

(श्रीपद्मनाभशर्मणा विरचितः)

मङ्गलश्लोकः

गणेशं भारतीं वाणीं चन्द्रमौलिं जगद्गुरुम् ।
रमाकान्तं श्रीनिवासं प्रणमामि पुनः पुनः ॥ १ ॥

कवेर्विनयः

शरभोजिकथा वार्द्धिः धीर्मदीयोडुपो मता ।
तितीर्षुः प्रस्थितश्चाहं मार्गबन्धुर्महेश्वरः ॥ २ ॥

भोसलवंशवर्णनम्

पुरा धाता जगत्सर्वं ससृजे विष्णुचोदितः ।
नानाविधाकारान्सृष्ट्वा तत्पालनकृतादरः ॥ ३ ॥

ससर्ज पुष्पवन्तौ च तत्प्रसूतांश्च वंशजान् ।
मन्वादीन्राजपुत्रांश्च माननीयान्मनीषिणः ॥ ४ ॥

कृतत्रेताद्वापरेषु युगेषु राघवादयः ।
बभूवुर्धर्मरक्षार्थं दुष्टानां निग्रहाय च ॥ ५ ॥

कल्यब्दे च गते सूर्यवंशे शम्भुर्महीपतिः ।
शम्भाजीति महीपालैराहूतः प्रेमपूर्वकम् ॥ ६ ॥

शम्भुपर्वतवासित्वाच्छिवपूजाकृतेर्जनाः ।
शम्भुरित्येव तं भूपं पूजयामासुरन्वहम् ॥ ७ ॥

धिषणायां गुरू राजा कान्त्यां सूर्यः प्रभाकरः ।
क्षान्त्यां भूमिसमो दाने कुबेरस्साहसेऽर्जुनः ॥ ८ ॥

वीर्ये राघवतुल्योऽयं गाम्भीर्ये सागरोपमः ।
जनतारञ्जनेप्यासीत् राजा चान्वर्थनामकः ॥ ९ ॥

तस्य पुत्रो महानासीत् एकोजीति महीपतिः ।
पितेव व्यलसत्पुत्रः सर्वेष्वपि गुणेष्वयम् ॥ १० ॥

तस्माच्च शरभो राजा महासेनश्च तत्सुतः ।
महासेनादेकशिवराजोऽभूद्राजवंशजः ॥ ११ ॥

रामचन्द्र इति ख्यातः तत्सुतो राजसंज्ञकः ।
रामचन्द्राद्भीमराजः तस्मादेकोजिनामकः ॥ १२ ॥

एकोजिराजाद्ब्रह्माजी तस्माज्जातो हि शाहजी ।
बभूव शाहजापुत्रो ह्यम्बाजी नाम कीर्तिमान् ॥ १३ ॥

परशोजी तथा तस्माद्बाबाजी बहुधा श्रुतः ।
तत्पुत्रौ परमोदारौ मालोजीविट्ठलाह्वयौ ॥ १४ ॥

महाराष्ट्रसाम्राज्यस्थापनम्

समरेषु कृतोत्साहौ विजित्यारीन्बहूनपि ।
बभूवतुश्च तौ वीरौ महाराष्ट्रसुनायकौ । १५ ॥

मालोजीति महीपतिस्सुरधुनीवात्यानिलैर्लालित-
श्वेतच्छत्रध्वजाग्रपट्टपटलः वीराग्रगण्यैर्वृतः ।
माहाराष्ट्रभुवं विधर्मियवनैराक्रान्तदुर्गावृतां
युद्धे शत्रुचयं निहत्य सुमनाश्चक्रे स्वतन्त्रां भुवम् ॥ १६ ॥

दुर्गाणि यवनेभ्यश्च स्वीकृतानि बहून्यपि ।
इत्थं स्वराज्यसंस्थायाः कर्ता मालोजिभूपतिः ॥ १७ ॥

मालोजिराजस्य महाप्रतापं श्रुत्वा ययुर्भीतिमरातयोऽपि ।
स्वराज्यसंरक्षणलब्धशोकाः स्वधर्मविस्तारपरीतवेगाः ॥ १८ ॥

मालोजिराजस्स्वबलैरगण्यैः जहार देशं परतः प्रयुध्य ।
अखण्डराज्यं सुदृढं विशालं संस्थापयामासतरां महात्मा ॥ १९ ॥

प्रजाश्च बहुधा रक्ताः आसन्मालोजिभूपतौ ।
राजाऽऽसीत्पालने तासां रक्तमासिच्य रक्तकः ॥ २० ॥

मालोजिराजस्स कदाचिदेकं सन्यासिनं योगविदां वरिष्ठम् ।
जगाम सन्द्रष्टुमनाः प्रहृष्टः तदाश्रमं वृक्षततीपरीतम् ॥ २१ ॥

साष्टाङ्गं तं नमस्कृत्य पप्रच्छ वसुधाधिपः ।
भगवन्पुत्रलाभो मे भविष्यति न वा प्रभो ॥ २२ ॥

ध्याने निमग्नस्स महानुभावः प्रोवाच राजानमतीव हृष्टः ।
पुत्रद्वयं ते भवतीति मन्ये दधातु यन्नाम महीमिमां च ॥ २३ ॥

शाहशरभतन्नाम विख्यातं वसुधातले ।
मालोजिपुत्रौ सञ्जातौ शाह शारभनामकौ ॥ २४ ॥

मालोजिराजे यवनैर्महारणे युध्वा प्रयाते त्रिदिवं महात्मनि ।
मालोजिराजस्य कनिष्ठसोदरः विट्ठोजिराजस्तु ररक्ष तत्सुतौ ॥ २५ ॥

कालेन महता सोऽयं शाहजी यौवनं गतः ।
पितु राज्यं समासाद्य भास्वानिव व्यराजत ॥ २६ ॥

शारभोऽपि महावीरः स्वभ्रातुश्शाजिभूपतेः ।
साहाय्यं च करोति स्म भुवने जीवने वने ॥ २७॥

मूर्तिवेदशरदेव संख्यके [1543] श्रीशके पदमवाप शाहजी ।
दुष्टनिग्रहणशिष्टपालने कर्तुमेष विरराज भूमिपः ॥ २८ ॥

जीजीतिनाम्नीं वरवर्णिनीं प्रियां लेभे परां यादवराजकन्यकाम् ।
कृमाकया पूर्वमदीनसत्वया पत्न्या गृहस्थोऽप्ययमद्भुतो नृपः ॥ २९ ॥

शाजीमहाराजसहोदरोऽपि श्रीशारभः भोसलवंशजातः ।
विश्वासरायस्य सुतां च दुर्गां मुमोद सम्प्राप्य गृही प्रवीरः ॥ ३० ॥

विट्ठोजिराजे त्रिदिवं प्रयाते तस्याष्ट पुत्राः बहुधा प्रवीराः ।
शाजीमहाराजमवाप्य तस्य साहाय्यमाचक्रुरमात्यभूताः ॥ ३१ ॥

इत्थं शाजीमहाराजः स्वयं वीरः प्रतापवान् ।
शरभेन्द्रादिसहितः निष्प्रतिद्वन्द्वतां ययौ ॥ ३२ ॥

दिल्लीश्वरो जहांगीरः नैज़ाम्देशस्य भूमिपः ।
अन्येऽन्ये च मुसल्मानः शाजिं दृष्ट्वा भयं दधुः । ३३ ॥

केचित्स्वराज्यभागं च दत्वा शाहजिभूभुजे ।
बभूवुस्सुहृदः, केचित् वैतसीं वृत्तिमाश्रिताः ॥ ३४ ॥

एकदा शरभेन्द्रस्तु शाजीराजस्य सोदरः ।
आयोधने महावीरः वीरस्वर्गं जगाम हा ॥ ३५ ॥

श्रुत्वा तन्निधनं राजा शाजी दुःखमवाप्य च ।
मेने "स्वभुजयोरेकः पातितः" परवीरहा ॥ ३६ ॥

क्रुद्धश्च शपथं चक्रे "भारताख्यामिमां भुवम् ।
मुसल्मानमहीपालै रहितां करवाण्यहम्" ॥ ३७ ॥

तेन शाजीनृपस्याऽस्य बहवः शत्रुतां गताः ।
विधर्मिणो मुसल्मानः दिशासु चतसृष्वपि ॥ ३८ ॥

शाजीनृपस्तैः परितः परीतः समुत्थिताभ्यो बहुसंकटेभ्यः ।
संरक्षितो मेघकुलादिवार्कः तत्रापि "दैवं खलु साह्यकारि" ॥ ३९ ॥

सम्भाजीति सुतः पूर्वं जातश्शाहजिभूभुजः ।
एकोजीति शिवाजीति जातौ पुत्रौ सुलक्षणौ ॥ ४० ॥

एकोजी समभूदेकः वीरश्शूरः महीतले ।
शिवाजी च तथैवासीत् यथा भ्राता यथा पिता ॥ ४१ ॥

स्वप्ने कदाचिदागत्य भगवान्पार्वतीपतिः ।
शाजीराजं प्रबोध्याऽऽशु प्रोवाच वाचमद्भुताम् ॥ ४२ ॥

"देशो हि भारताख्योऽयं मुस्लिधर्मविवर्धकैः ।
पालितश्चानुभवति कष्टं, धर्मस्य नाशकैः ॥ ४३ ॥

भो राजन् शिवराजं च महाराष्ट्रमहीतले ।
स्थापय त्वं, तथैकोजिं आशां प्रेषय दक्षिणाम्" ॥ ४४ ॥

शिवाज्ञां शिरसा शाजी धारयित्वा झटित्यसौ ।
शिवाजिं प्रेषयामास महाराष्ट्रमहीतलम् ॥ ४५ ॥

एकोजिं च महाबाहुं आशां प्रेष्य च दक्षिणाम् ।
निर्वृतिं चकमे राजा स्वयं निर्वाणमार्गगः ॥ ४६ ॥

शिवाजिराजः प्रहितस्स्वपित्रा विधर्मिदुर्गाणि जिगाय तानि ।
संस्थापयामास स्वधर्मतन्त्रं राज्यं महाराष्ट्रविशालभूमौ ॥ ४७ ॥

औरङ्गजेबः मुगलीयराजः "ह्यतिस्यदिल्ये"ति निजामधीशः ।
शिवाजिराजं सुहृदं हि मेने घोरेषु युद्धेषु पराजितोऽपि ॥ ४८ ॥

इत्थं भवान्याः कृपया विरेजे शिवाजिराजः श्रितदीनरक्षः ।
स्तुतो जनै "इच्छत्रपतिश्शिवाजिः शिवावतारः श्रितधर्ममार्गः ॥ ४९ ॥

चोलदेशपरिपालनम्

शिवाजिराजस्य सहोदरत्वादेकोजिराजोऽपि सुहृद्वरोऽभूत् ।
निजामधीशस्य विधर्मिणोऽपि, सम्प्रेषितो दक्षिणराज्यगुप्त्यै ॥ ५० ॥

द्राविडेषु च देशेषु दाक्षिणात्या अदक्षिणाः ।
राजानो बहवोऽभूवन् परस्परजिघांसवः ॥ ५१ ॥

प्रथमं चोलवंशीयाः पश्चात्पाण्ड्यकवंशजाः ।
बभूवुर्बहवो भूपाः शान्तिस्तु दुर्लभाऽभवत् ॥ ५२ ॥

चोलदेशस्य रक्षायै प्रेषितश्चैकभूपतिः ।
वीरराघवभूपादिनायकानत्यरिच्यत ॥ ५३ ॥

प्रार्थितश्चोलदेशीयैर्जनैरेकोजिभूपतिः ।
तञ्जपुरीं राजधानीं कृत्वा चोलान् शशास सः ॥ ५४ ॥

कवयो बहवो रेजुः कावेरीतीरमाश्रिताः ।
विप्राः कर्मरता नित्यं कर्षकाश्शस्यकारिणः । ५५ ॥

जनाश्च मुमुदुस्सर्वे शासने चैकभूभुजः ।
राजा दीपाम्बया सार्धं मुमुदे चोलमण्डले । ५६ ॥

शाजीनामाङ्कितः कश्चित्पुत्रोऽभून्मदनोपमः ।
द्वितीयः शरभो जातः तृतीयस्तुलजेति च ॥ ५७ ॥

पुत्रा बभूविरे काले शस्त्रशास्त्रेषु कोविदाः ।
राजनीतिषु निष्णाताः परेषां भयमादधुः ॥ ५८ ॥

पित्रा दत्तां भुवं लेभे ज्येष्ठः शाजी महाबलः ।
पश्चाच्च शरभो राजा चोलराज्यमपालयत् ॥ ५९ ॥

तदनन्तरमासाद्य तुलजा राज्यमाबभौ ।
आरुह्योदयशैलाग्रं प्रभाते भास्करो यथा ॥ ६० ॥

त्रिशिरःपुरमाददे तदानीं तुलजाभूपतिराहवेप्यसौ ।
महिलाजनपालितैकदेशं पृथिवीपालनकोविदोत्तमः ॥ ६१ ॥

काले गते तुलजराजि महोग्रवीरे
वैकोजिनाममहितस्तुलजेन्द्रपुत्रः ।
राज्यं शशास परितः सुतरां परीतं
रात्रिन्दिवं हरणदक्षनिरोधिभिस्तैः ॥ ६२ ॥

द्राविडाख्योऽयं देशः शत्रुभिः परिवारितः ।
कङ्कानामिव [illegible] ॥ ६३ ॥

कूटनीतिनिपुणोऽपि च कृष्णः चोलदेशमपहर्तुमियेष ।
पूर्वमेव हरणे धृतदीक्षः प्रान्सदेश्यकपटी कृतत्वरः ॥ ६४ ॥

विधर्मिणो मुसल्मानः पालकास्तत्र तत्र हा ।
बभूवुर्भुवने, किन्तु हैन्दवा नैकतां ययुः ॥ ६५ ॥

भारतस्याऽस्य देशस्य शोचनीयतमा स्थितिः ।
स्वं देशं प्रददुस्तेभ्यः परेभ्योऽसूययान्विताः ॥ ६६ ॥

एकोजिराजे त्रिदिवं प्रयाते बन्यहश्शहाजीति बभूव राजा ।
प्रतापसिंहस्तुलजेन्द्रपुत्रः सिंहासनं प्राप विजित्य शत्रुम् ॥ ६७ ॥

प्रतापसिंहस्तपनो यथा तपन् सिंहो गजानामिव चण्डविक्रमः ।
चोलांश्चकाराऽद्य समृद्धिशालिनः कवेरजातीरसमाश्रितान्वरान् ॥ ६८ ॥

ववर्ष काले जलदश्च नित्यं क्षेत्राणि सस्यादिसमृद्धिमन्ति ।
विप्राश्च वेदाध्ययनैकसक्ताः राजादृतास्ते कवयोप्यनन्दन् ॥ ६९ ॥

प्रतापसिंहस्सुमनाः परान्सर्वान्विजित्य च ।
चोलान्निष्कण्टकान्कृत्वा प्रजाश्शान्त्या ह्यपालयत् ॥ ७० ॥

सेतुस्नानमसौ कर्तुं रामनाथपुरं ययौ ।
सामन्तमिव तद्भूपं चकाराद्भुतविक्रमः ॥ ७१ ॥

प्रतापसिंहपत्नी साऽहल्याबाई सुतं वरम् ।
सुषुवे तुलजासंज्ञं वीरं विक्रान्तपौरुषम् ॥ ७२ ॥

काले गते महाराजः प्रतापस्त्रिदिवं गतः ।
तत्पुत्रस्तुलजाधीशः सिंहासनमुपेयिवान् ॥ ७३ ॥

अस्मिंश्च समये वीराः यवनो बलशालिनः ।
तुलजाय महत्कष्टं ददुस्सर्वासु दिक्ष्वपि ॥ ७४ ॥

राज्यं त्यक्त्वाऽपि तुलजा वर्षद्वयमुवास हि ।
तदानीं हि मुसल्मानाः चोलानाक्रम्य तस्थिरे ॥ ७५ ॥

सौहार्देन च हूणानां, वीराणां विक्रमेण च ।
प्रजानां परया भक्त्या लेभे राज्यं पुनर्नृपः ॥ ७६ ॥

श्रीशरभेन्द्रविलासः

सन्तानहीनस्तुलजेन्द्रभूपतिः विठ्ठोजिवंशाब्धिसमुद्भवं सुतम् ।
स्वीकृत्य नाम्ना शरभोजिभूपतिं श्रीचोलराज्यस्य पतिं चकार सः ॥७७॥

बालोऽपि राजा शरभः प्रतापवान् शस्त्रेषु शास्त्रेषु च कोविदोऽभवत् ।
तत्पालनेऽमात्यवरैर्निवेशितः सुदुर्मतिश्चामरसिंहनामकः ॥ ७८ ॥

जहार राज्यं दुष्टात्मा शरभे शैशवस्थिते ।
प्रजानामप्रियो राजाऽमरसिंहः प्रतापवान् । ७९ ॥

तेन राजा शरभेन्द्रः बालभावे सुपोषितः ।
हूणसन्यासिना "श्वार्ट्स्" नामकेन सुबुद्धिना ॥ ८० ॥

आङ्गलां संस्कृतं प्रान्सीं मराठीं द्राविडीमपि ।
नानालिपीश्च जग्राह बालो राजा च शरभः ॥ ८१ ॥

आङ्गलानां दयापात्रं युवराजश्च शरभः ।
वसुनिध्यर्षिदेवाख्ये (1798) शके राज्यमवाप सः ॥ ८२ ॥

पितुस्सिंहासनं प्राप्य भोसलीयं च शरभः ।
रराज वसुभिस्स्वर्गेऽभिषिक्तो वासवो यथा ॥ ८३ ॥

विद्वद्भ्य एष व्यतरद्गृहाणि महाकविभ्योऽपि ददे धनानि ।
सौख्यं प्रजाभ्यो वितचार नित्यं भयं परेभ्योऽपि ददौ महात्मा ॥ ८४ ॥

भूतिभूषितफालोऽयं शिवार्चनपरस्सदा ।
पश्चाश्वरजपासक्तः शरभस्सत्तमोऽभवत् ॥ ८५ ॥

नृसिंहशास्त्रिप्रवरः श्रीनिवासपार्श्व ह्स्तमि ।
[illegible] ॥ ८६ ॥

[illegible] विख्यातः कृष्णस्वामी तथाऽपरः ।
श्रीवेङ्कटेशमखिराट् उम्माचार्यं इति श्रुतः ॥ ८७ ॥

इत्येवं बहवो राजसभायां कवयोऽभवन् ।
अमात्याश्च नयोदग्राः योधा युद्धविशारदाः ॥ ८८ ॥

स्वयं दधार राजाऽसौ शस्त्रं शास्त्रं स्वहस्तयोः ।
अस्मिन्शासति भूपालेऽन्वर्थाऽभूच्च वसुन्धरा ॥ ८९ ॥

इदंवंश्यः महाराजः तुलजेन्द्रः महामतिः ।
शास्ति राज्यं विनेदानीं जनतां स्वैर्गुणैर्नयैः ॥ ९० ॥

शरीरमाद्यं खलु धर्मसाधनं मनश्च शास्त्रार्थविचारशक्तिमत् ।
कर्तुं जनानां चकमे च शारभः ग्रन्थालयापूर्वचिकित्सितालयौ ॥ ९१ ॥

"सरस्वतीमहाल्" चेति स्थापितो मातृकालयः ।
"धन्वन्तरिमहाल्" चेति चिकित्सितमहालयः ॥ ९२ ॥

"सरस्वतीमहाल"श्च सर्वकारेण रक्षितः ।
ग्रन्थरत्नानि मुद्राप्य ज्ञानं सर्वत्र सारयेत् ॥ ९३ ॥

शरभेन्द्रस्य राजर्षेः द्विशताब्दीमहोत्सवे ।
कविना पद्मनाभेन मङ्गलाशासनं कृतम् ॥ ९४ ॥

स्वर्गङ्गाम्बुरुहाधिवासितपटः येषां ध्वजो निर्जरैः
गैर्वाण्यां सरसं हि संल्लपति, तैर्भूनायकैर्नायकैः ।
पूर्वं स्थापित एष तञ्जनगरीमध्ये तु सारस्वतः
कोशागारवरस्सदा विजयते कोशैर्महार्घैर्वृतः ॥ ९५ ॥

पश्चाद्भोसलवंशजैर्वरमहाराष्ट्रीयराजन्यकैः
मान्यैर्मङ्गलकारिभिर्जनहितैर्जन्येष्वनन्यैरिदम् ।
वृद्धिं प्राप्य विराजतेऽद्य महतां प्रत्यक्षमानं, यतः
कोशागारवरं सदा शरभजीनाम्ना हि सङ्कीर्त्यते ॥ ९६ ॥

पुरा पुरारातिनिदेशतस्सुराः वरीतुमिन्द्रं, पुरुषोत्तमद्वयम् ।
अतोलयंस्तत्र, लघुस्सुरालयं गतः, गुरुस्त्वत्र महीतलं गतः ॥ ९७ ॥

स एव राजा शरभोजिनामा दिगन्तविश्रान्तविशिष्टकीर्तिः ।
भूमण्डलं भोगसुधाब्धिपूर्णं कृत्वा, दिवं जेतुमपीह मेने ॥ ९८ ॥

संस्थापयामास महार्घरत्नैः सुकल्पकल्पैस्सुरधेनुदेश्यैः ।
सर्वेष्टदं सर्वकलानिधानं सरस्वतीसद्म विशिष्टकोशैः ॥ ९९ ॥

भाषादिभिर्भिन्नतरा अपीह परस्परं सम्मिलिता हि कोशाः ।
तथैव कर्तुं निजपाठकांस्तान् समाह्वयन्त्यत्र, सुमाप्रतं तत् ॥ १०० ॥

व्यासेन वल्लुरकविः भणतीह मोदात्
वाल्मीकिनाऽमृतगिरा गिरतीह कम्बः ।
संभाषते तुलसिना सह कालिदासः
श्रीकृष्णदेवकविना कृतवागिलङ्गोः ॥ १०१ ॥

भारतस्याऽस्य देशस्य चैकमत्यं हि शाश्वतम् ।
दीर्घदर्शी दर्शयितुं शरभोजी व्यधादिदम् ॥ १०२ ॥

जयतु जयतु राजा शारभो भोमलेन्द्रः
जयतु जयतु वाणी भारती मातृभूता ।
जयतु जयतु देशो भारताख्यो विशालः
जयतु जयतु नित्यं भारते ग्रन्थरत्नम् ॥ १०३ ॥

आत्रेयान्वयसम्भूतः शिरोमण्यादिभूषितः ।
पद्मनामाभिधो विद्वान् चक्रे ग्रन्थमिमं वरम् ॥ १०४ ॥

विदुषे चक्रिचेलाय मुद्रणायोपकारिणे ।
महालयस्य कार्याणां दर्शिने दीयते जयः ॥ १०५ ॥

शिवम् ।

शरभोजि राजप्रशंसा *

(सम्पादकः ना. कृ. रामानुजताताचार्यः)

निर्निद्राऽऽसीः कथं त्वं ? जलनिधितनये ! किं ब्रुवे ? राशि दत्ता
पित्राहं भोसलेन्द्रे सखि बहुवनितावल्लभे स क्षमाभृत् ।
भारत्या सर्वकालं विहरति परया शम्भुभक्त्या धरित्र्या
सेवालाभप्रतीक्षा शरभनरपतेर्नैव नि[द्रोप]लब्धा ॥ १ ॥

किं बद्धो[ऽम्बुनि]धिर्नयेन वसुधा मग्ना झटि[त्युद्धृ]ता
पाथोदावुरगेन्द्रनद्धगरिमा किं मन्दरः पातितः ।
तादृग्वैभवभोसलेन्द्रचरणं यास्याम इत्यर्थिताः
योषिद्भिः शरणं वने त्वदरयो मुह्यन्ति कालात्ययात् ॥ २ ॥

यमी नोद्यत्सेवो बुधविहितसक्तिः कटकभू-
विहारी पञ्चास्याक्रमणनिपुणश्चाप[रु]चिमान् ।
नयोन्मेषश्लाघ्यो नवनवतुलादानरतिमान्
विभो त्वं पद्मिन्याः पतिरिव विराजस्यतितराम् ॥ ३ ॥

पुरस्थे दर्पान्धाः कलयति महीं सैन्यभरिता-
[म]मी दर्पात्साश्वादवतरति बद्धाञ्जलिपुटाः ।
पुरद्वारोपा[न्ते] चलति शरभक्ष्मापरिवृढे
सदाराविन्ध्याद्रेर्विपुलकुहरं प्रापुररयः ॥ ४ ॥

पत्नीभिस्सह[हे]तिभिर्युधिजवात् विद्रा[विताम्ते] द्विषः
तेजोऽग्निं करवाल[कृष्ण]मपि तत्पृष्ठं यजन्तस्तव ।
लज्जाचर्मधरा विधाय महतीं दीक्षां मखान्ते ययुः
सिन्धुं स्नातुमिव क्षणादवभृथे कामं कृशाः क्ष्मापते ॥ ५ ॥

---

* G. O. M. L. Madras Manuscript No. R. 4030.

नो शृण्वन्ति वचः परस्य मुखराः पाथोधयः पर्वताः
क्रूराकारमनश्शिलाः सविटपा वृक्षाश्च नद्यः प्रभो
नीचैक प्रवणा नराः स्वनृपतेः भीता इति त्वद्विषः
रात्रौ कण्टकिकाननेषु सहसा भ्राम्यन्ति मार्गार्थिनः ॥ ६ ॥

सुत्रामा गोत्रभेदी, पवनसहचर स्त्वाश्रयाशः, कृतान्तो-
जीवग्राही, सदोषा निरृतिरधिपः सप्रचेता जलानाम् ।
लोकप्राणो जगत्यां सततगतिरतो यक्षराण्मर्त्यधर्मा
त्राणं वाञ्छन्त्यमित्राः शरमनरपते भीतिदात् त्वत्त एव ॥ ७ ॥

स्निग्धच्छायतलं रसाल! भवतो मूल प्रवालावली
माद्यत्कोकिलपञ्चमध्वनिकरी भृङ्गातिथेयी प्रपा ।
पुष्पालिस्सुधया कचाकचिविधौ बद्धोद्यमा माधुरी
युक्तं स्यात् फलसन्ततेर्यदि भवेत् त्वत्कोटरे नोरगः ॥ ८ ॥

वेलाभूधरसानुमध्यमशिलासंविष्टसिद्धाङ्गनाः
शीतांशूज्ज्वलयामिनीषु दयितैः सार्धं निपीतासवाः ।
सं[वी]तातुलशातकुंभवसनाः स्पष्टाङ्गरागा विभो!
भावत्कान् भुविभावुकान् गुणगणान् गायन्ति बद्धस्पृहाः ॥ ९ ॥

देव! स्वःपतिशर्वरीशवदना[गी]तास्त्वदीयान् गुणान्
आकर्ण्येन्दुकला पिनाकधनुषा हर्षातिरेकात् विभो! ।
उच्छूनोज्ज्वलपूर्णमूर्तिरभवत् देवस्तदादि स्वयं
लोके पूर्णशशाङ्कमौलिरुदभूत् चित्र चरित्रं तव ॥ १० ॥

([1]धीरं दीप्तमशेषरत्नवसतिं गम्भीरमोजस्विनं)
दातारं कुलभूषणं कृतधृता त्वां [प्राप्तुकामा स्वयं]
[पुष्णन्ती सु]महीरुहो[रु]वसुम[त्त्व]भारमाध्वीभरैः ।
स्पष्टाभिर्बहुनिम्नगाभिरसकृत्संभेदद्धोन्नतिः
क्रीडद्दिव्यपुरन्ध्रिसन्दितनतिद्राक् सह्यजा धावति ॥ ११ ॥

---

[1] वैकल्पिकौ पादौ ।

यस्यां शीतमयूखचुम्बि[वि प]णस्कन्धस्थलीसुन्दरी-
वीणागीतिरवं निशम्य सुधया स्पर्धालुमुग्धस्मयः ।
त्यक्त्वा[सन्त]मसं विशालनयना क्रीडामृगैस्सङ्गतः
तासां वक्त्रनिकाशतामुदवहत यामिन्यधीशः क्षणम् ॥ १२ ॥

मारारिप्रमुखामरेन्द्रनिकरस्फारोत्सवोधद्रथ-
श्रेणी[शृ]ङ्गगतौ दिवाकरनिशानाथौ भृशं भ्राजतः ।
पर्यन्तप्रतिलम्बितो[स्र]निकरावद्विक्षणार्थं तथा
हैमच्छत्रसितातपत्रसदृशौ नाकेशविश्राणितौ ॥ १३ ॥

यस्मिन् हर्म्यविहारिबर्हिवनितापि[च्छा]र्धचन्द्राञ्चिते
[व्यो]माध्वन्यहरीशघोटकखुरन्यासभ्रमं बिभ्रति ।
सौधाग्रप्रतिमामृगेन्द्रचकितस्ववारणस्सञ्चरन्
शुष्यद्दानपयःप्रसारणकटः पुष्णाति नाम्नां हरेः ॥ १४ ॥

अस्मिन् क्षुब्धतरक्षुमङ्क्षुगतिमत्पाठीनसङ्घट्टिताः
शोणांभोजगणाद्दलन्तरजस्सम्पातरञ्यज्ज[लाः] ।
वाप्यो नीरविहारकौतुककराः हैलाकहोलाकृतः
प्रेमा[ब्धि]त्वमरन्नयन्ति सुदृशो भृण्ये प्रभूतातपे ॥ १५ ॥

मरुच्चलित[प]च्छदच्युतसुवर्णरम्भावली
शिखावलयगुम्भिता हरितरत्नसत्तोरणाः ।
शुका दयितसन्निधिं प्रतिनियोजिता बभ्रुः
पुरेऽत्र दयिताजनैः पटुवचः प्रचारक्षमाः ॥ १६ ॥

वैपुल्ये गगनस्थलेन तुलितं, रत्नौघकोशोन्नतौ
सिन्धूनामधिपेन, भोगिनगरेणानन्द[शु]स्वादने ।
पुण्योत्कर्षविधौ विरिञ्चनगरी भूयिष्ठ सञ्चर्यया
सेयं भाति पुरी समस्तजनुषां दृक्सृष्टि साफल्यदा ॥ १७ ॥

स्वस्ति श्रीशरभावनीपरिवृढे राजाधिराजच्छटा-
कोटीराञ्चलचुम्बिरत्ननिकरच्छायातिरव्यत्पदे ।
क्षोणीशक्षितिहारियौवतदृशां पक्ष्माग्रचंक्रचया
विश्लेषोद्यदखण्डवक्त्रशशिनि श्रीस्रोऽधुना क्रीडति ॥ १८ ॥

यन्त्राद्युचलदम्भसां दिवि नटद्धामीर ... ...
व्योमा[ब्ज]न्य हरीश्वरथ्यतुरगा धर्मेषु पीताम्बवः ।
साय शीतलपश्चिमाब्धिसलिलं शीतालवोगा[हने]
[म]न्दं यान्ति ततस्तदीयदिवसास्तारा भवन्ति ध्रुवम् । १९ ॥

यात्राराममहीरुहा मृगदृशां वक्त्रासवस्वादिमा
सञ्जातोत्कलिकास्तथैव चरणाम्भोजप्रहारोत्सुकाः ।
आमूलं मुकुलेन भान्ति कमना रोमाञ्चिताङ्गा यथा
दोरूष्मा जयति स्मरस्य सदृशं ... ... ॥ २० ॥

यत्रोदित्वरशर्वरीशवदना वक्त्राम्बुजानां गणैः
रुद्देशाः कमलाकरन्ति कवरीभारैः स्फुरद्वालकैः ।
सेन्दुस्फारधनुर्धनन्ति कलितैः कर्णावतं[सै]र्भृशं
कन्देवेषु निरन्तराहवमहीरङ्गन्ति चासाममी ॥ २१ ॥

यत्रास्वाद्य निशासु नीरजदृशामालापसन्माधुरीं
सुत्रामा दयिताधरे शशिकलानिर्यत्सुधास्रोतसि ।
मन्दीभूतरुचिस्तदादिकलशीभूवारिधेर्मन्थनं
खेदायैव वृथाऽजनीति बुबुधे सार्धं सुरद्वेषिभिः ॥ २२ ॥

मज्जन्ति कटान्तरालविसरद्दानाम्बुकूलङ्कषाः
स्पन्दन्ते मृगपोतपीतरभसत्यक्तोदपूराध्वनैः ।
प्रान्तक्ष्मारुहरुद्धभानुकिरणास्सम्फुल्लपङ्केरुह-
च्छायाच्छलीनमीननिवहा मध्यन्दिने निम्नगाः ॥ २३ ॥

उदग्रप्रासादेष्वमलकनकासक्तकलश-
स्फुरच्छीत[ज्योतिः] प्रतिफलिततीरभ्रसरितः ।
जगुः केचित् संसत्सितकमलषण्डानि कलये
सुरश्रेणीवल्लभान् स्फटिकमणिसिंहासनगणान् ॥ २४ ॥

या यज्वप्रवरैरहर्निशमिरसकृत्तेनामुखेष्वर्पितैः
दूरन्यक्कृतशीतदीधिति सुधास्यन्दैर्मन्दाध्वरा ।
कामं गूढतराशयाक्षचरणं पृष्टापि वाणीमह[द्]
व्याख्यादक्षविपश्चिद[ध्य]निबिडागारा भृशं भ्राजते ॥ २५ ॥

अरिष्टं पद्मायाः द्रुहिणरमणीकेलिभवनं
खनिस्थानं रत्नद्रविणनिचयस्य प्रतिकृतिः ।
शचीजानेः पुर्याः हसितहरमन्त्रालयरमा
पुरी सेयं ... हृदयवचो वाङ्गतिरहो ॥ २६ ॥

कोशा[कार]कराल[खड्ग]गलितद्वि[ड्]कण्ठपीठस्थली
निर्यद्रक्तसपङ्कजन्यधरणीसञ्चार[व्य]त्पदाः ।
देवत्वद्ध्वजिनीसुसङ्गतभीदुर्दान्तयाना भटा
[दि]व्याध्वन्यलमङ्घ्रियुग्ममधुना धुन्वन्ति वीणामुनेः ॥ २७ ॥

तामध्यास्य पुरीं भुजार्गलमहद्दर्पांशुखर्वीकृत-
प्रेङ्खामित्र[शा]त्सरोजनिलयाशुद्धान्तनेत्राञ्चलः ।
श्रीमान् हाटकदण्डचामरमरुत्प्रेङ्खद्वितानांशुकः
सुत्रामेव दिशं प्रशास्ति शरभक्ष्माजानिरुर्वीं नयैः ॥ २८ ॥

आसेतोराहिमाद्रेः प्रतिधरणिभृ[त]स्त्वाशु निर्गत्य भीताः
वाञ्छन्तः पादसेवां शरभनरपते देव मूर्धाभिषिक्ताः ।
विस्तीर्णा[सक्त्य]मन्त्र द्विपकरटगलद्दानजम्बालमज्ज-
द्धेलम्बान[कद्ध]श्रवणपुटयुगाः द्वारि पुञ्जी भवन्ति ॥ २९ ॥

सेन्दुस्स्फाटिकगोलकैर्बुधवरैरेषा ससौम्या सभा
दीर्घैर्दीपगणैः सभूमितनया साकं घटैः काञ्चनैः ।
विस्तीर्णैर्[मकरैर्वि]भाति सतमा[भौमैस्स]भानूद्भवा
राजन् [भोः] शरभक्ष्मापतिमणे कालागरु[त्थै]स्तव ॥ ३० ॥

उच्चप्रोतविशालदर्पणतले सक्तानुबिम्बच्छलात्
सोत्कण्ठा निकटावतीर्णससुरस्तोमा सम[स्या]द्दिवः ।
एषा चोलवसुन्धराधर सभा भूलोकभूषा तव
दृष्टॄणां नयने सुधारसझरीस्यन्दैरनक्तीव नः ॥ ३१ ॥

श्रीमन् चोलवसुन्धरेश भवतः चामीकराद्रिभ्रमात्
भानौ हाटकमृङ्गपाटितवियद्‍गङ्गातरङ्गां सभाम् ।
प्रत्यग्रे भ्रमति प्रतापतपनः सप्तार्णवीवेष्टित
प्राक् .... ष्टाखिलविष्टपान्धतमसश्च्छेदाय सन्नह्यति ॥ ३२ ॥

आम्नायद्वितयद्वयाङ्घ्रिरखिलस्मृत्याप्त शुण्डाभरः
सत्या[सत्य]विषाणकोटिकुलिशः शब्दार्थघण्टारवः ।
पिञ्छोद्भासिवितानविस्तुलकुथस्संस[द्]द्विपेन्द्रः प्रभो
दुर्न्यायाम्बुज[पङ्क]दुर्गमसरः क्षोभं तनोति क्षणात् ॥ ३३ ॥

प्रत्यङ्गार्पणसाहसेन विबुधानामन्वयस्यादरात्
किं वा प्रीणयसे चकोरपृथुकान् ज्योत्स्नारसैस्सुम्भयान् ।
सर्वस्वं कुमुदं करोषि न च[सत्य]ङ्कुरुषे भो श[शि]न्
स्वक्रीडामिरते कथं नु करुणां धत्से विचित्रं नु तत् ॥ ३४ ॥

वक्षस्यक्तिमुद्वयन्ना कवलितं कृत्स्नं जगत्कातरं
घूकान्प्रीणयता [illegible]कुलान्युन्मूलितानि क्षणात् ।
स्वाण्वादौ जनतां [illegible] [illegible] निद्रालुतां
। किं भास्वं [illegible] [illegible] [illegible] ॥ ३५ ॥

स्फुरच्चित्रानन्दिद्विजपरिवृढप्रेमजननी
　　पुनर्वस्वालीढा श्रवणसुखदा सत्कविरतिः ।
सदागत्यभ्यासस्फुटविदितदण्डादिविषया
　　विभो भ्राजत्येषा भुवि तुलित[वक्त्रा]तव सभा ॥ ३६ ॥

ऐश्वर्यं तव बन्धनाविधिकरिश्रौन्नत्यमन्यादृशं
　　दानार्द्रस्सततं करस्सुगतिमानुच्चैः प्रभोऽनेकपः ।
सर्वेषां गुरुपाद इत्यभिमतो जिह्वाविपर्यासितां
　　किं त्वं नोज्झ[सि]? दुस्त्यजं विधिकृतं कोनाम जन्तुस्तरेत् ॥ ३७ ।

जृम्भत्तुङ्गार्वधाटीखुरपुटदलितक्ष्मातलोद्धूतधूली-
　　पालीसम्पातनिर्यज्जललवकलुषीभूतसुत्रामनेत्रः ।
देवत्वज्जैत्रयात्रापटुपटहघनध्वानसम्भ्रान्तकाष्ठा-
　　दन्तीन्द्रः सैनिकानामहमहमिकया सम्भ्रमः प्रादुरासीत् ॥ ३८ ॥

श्रीशो यस्मिन् मार्गणत्वं प्रपन्नः चक्रीभूते शम्भुनाऽऽकृष्टमाले ।
भानोर्बिम्बे स्यात्तुरीत्येव बुद्धिं दध्रे द्रष्टृघोसदां काञ्चनाद्रौ ॥ ३९ ॥

श्रीः

कविताकुसुमाञ्जलिः

(श्रीपद्मनाभशर्मणा विरचितः)

——— * ———

बभूवतुः कोसलवंशजौ पुरा ररक्षतू राक्षसपीडितं जगत् ।
शस्त्रेण शास्त्रेण गुरोर्नियोगतः सुभ्रातरौ राघवकैकयीसुतौ ॥ १ ॥

तथैव जीजावरगर्भसम्भवौ तन्नामवर्णद्वयधारिणावुभौ ।
एकश्शिवश्चेति विधर्मिपीडितामरक्षतां भोसलवंशजौ भुवम् ॥ २ ॥

तयोरेकः शिवाजी तु शस्त्रेणारक्षितुं भुवम् ।
चक्रमेऽन्यस्तु शास्त्रेण, निर्ममे कोशमन्दिरम् ॥ ३ ॥

एकोजिस्तु महीपतिस्समुदभूद्राकानिशाकामुकः
पारावाररसादिवेन्द्रमहिताच्छ्रीभोसलाख्यात्कुलात् ।
तस्माच्छीतकरात्सुधारसमयी सन्तापविध्वंसिनी
सञ्जाता सरसा सरित् सुविमला लोकस्य पुण्यैः परैः ॥ ४ ॥

तस्यां हि नद्यां जलजानि जातान्यम्लानगन्धादिविराजितानि ।
शाजीमुखान्यद्भुतकेसराणि निर्धूतनिर्यत्वरमाधवानि ॥ ५ ॥

कानिचित्तेषु रक्तानि कानिचिद्धवलानि च ।
शरमोजीति विख्यातं कुसुमं बिमलं सितम् ॥ ६ ॥

स्थापितस्तेन पुष्पेण सारस्वतमहालयः ।
तादृशो वर्धतां नित्यं शरमोजी प्रवर्धताम् ॥ ७ ॥

From Our Visitors' Book

A most extraordinary collection of old books and paintings — interesting chapters in Indian history are revealed through this collections.

BIMAL CHOSE,
Area Director,
International Library Office.

4—5—1976

Sarasvati Mahal Library is well known to the Library world and as such as a Librarian I can't miss it whenever I pass through the place.

It is worth visiting and spend few hours in this great Library, for, I have enriched myself at each visit, I have made.

I hope, all the manuscripts of the country are brought here on the Library and make it as a National manuscripts Library of the country.

Prof. M. R. KUMBHAN,
Prof. & Head of the Dept. of Lib. Sc.
Karnataka University,
Dharwar-3.

29—5—76

It was a most thrilling experience for the National Archives (Towards Freedom Unit) team to visit this Library which has indeed one of the most fascinating collection of books, records, manuscripts, paintings and pictures. We were equally impressed by the dedication of the staff and the unfailing courtesy with which visitors are shown round. We wish them and the management of the Institution all luck in continuing their good work.

N. H. KULKARNEE,
National Archives of India,
Govt. of India, Janpath,
New Delhi-110 001.

25—6—1976

I and my wife had the good fortune of visiting this remarkable and historic collection of rare manuscripts and books to-day. It was a brief visit but we were greatly impressed by the wide range of the collection which must contain much historical and literary research material. The Library deserve all the support it is getting and more.

P. K. DAVE,
Adviser to Governor,
Tamilnadu.

7—9—1976

We thank all staff for giving us the fine opportunity to visit this magnificent Library. Such a visit helped us to better understand rich culture and history of Indian people and appreciate the efforts for preserving these old manuscripts and publications. If we didn't visit the Library we would have a feeling that we missed something very interesting and important in Thanjavur. We wish you all success in your further work.

Mr. & Mrs. A. N. KHLYSTAR,
UNICEF, Madras.

I am very deeply impressed by the collection of your Library After coming back to Moscow to my Institute — Institute of Oriental Studies of USSR Academy of Sciences — I will recommend my colleagues — specialists in ancient India — to pay visit specially to Thanjavur.

Mrs KHLYSTER,
Institute of Oriental Studies,
Moscow.

A unique Library. I wish more Rajas and Maharajas were interested in such literary points. One is lost in the beautiful collections of manuscripts.

DIRECTOR OF PUBLICITY,
16—11—1976 *New Delhi*

Thank you for showing the unique collection, we wish you well in all you are doing here.

JOY MILLS,
International Vice-President of the
19—11—1976 *Theosophical Society, Adyar.*

I am glad to visit this Library at last and see its magnificient collection. It is a superb collection and I do hope the Library will soon be able to preserve them by the latest techniques such as lamination etc.

SEETHA NEELAKANTAN,
Librarian,
Adyar Library & Research Centre,
19—11—1976 *Adyar.*

A superb and monumental relic of the literature and I ask of the great day of India's past. Open to all, and assembles to scholar throughout the world.

A marvellous place.

PAUL H. KREISBERG,
American Embassy,
28—12—1976 *New Delhi.*

A most impressive collection of old books, paints and other documents. Many of them must be unique in the world.

BRAIN CLATHERN,
Minister of Agriculture,
South Australia

A magnificent collection. More of it needs to be published preferably with translation.

D. P MADON,
Judge, High Court,
Bombay.

1—2—1977

A very fascinating collection ! I have taken a book in Marathi on common prescription, complied by Serfoji I am sure I am going to enjoy studying it.

Dr. R. D. LELL,
Chief Physician, Jaslok Hospital,
Bombay.

14—4—1977

This was an uulque experience. It is heartening to note the efforts taken by the Government to preserve the noble heritage. I hope the research scholars will take full advantage of the treasure being stored here so that the posterity may continue to benefit.

E. S. PARTHASARATHY, I. A. S.,
Chief Secretary to Govt of
Pondicherry.

10—9—1977

Thank you for your helpful introduction to your rich historical collection of both printed and manuscript books. Your continuing publications are important contributions to knowledge over a wide range of subjects.

JOHN DURHAM,
Department of Indian Studies,
University of Malbourns, Parkuille,
Victoria, 3052, Australia.

A most stimulating and interesting Library that contains a wealth of material for scholar and laymen I wish I had more time to spend in it.

TISSON JAYAREDDY,
Deputy High Commissioner
for Sri Lanka.

13—1—1978

I am excited to see wonderful treasure of rare manuscripts and books. This Library is a place of pride of the Nation We must make efforts to preserve it, propagate good things from it and see that advantage is taken by scholars and students.

PRABHUDAS B. PATVARI,
His Excellency
the Governor of Tamilnadu.

20—2—1978

I have come to a very historical place with sculpture and books a wonderful page of Indian History and culture.

VEERASAMY RINGADOO,
Deputy Prime Minister,
Mauritius.

26—2—78

One feels he could spend days in this temple of knowledge. The Assistant Librarian Sri Seeralan's narration is as interesting as the contents

H. RAMAKRISHNA IYER,
Press Information Bureau.

4—4—1978

I was simply astounded to see the very rich collection of valuable manuscripts in the Library. It was a fascinating experience to go through the different sections of the Library. I feel myself more enlightened after visiting the Library.

N. SIKDAR,
Station Director, A. I. R., Patna,
Bihar.

17—6—1978

It was a pleasant surprise to happen to visit this Library on the birthday of the founder. I pay my hearty homage to him. The Library is a national asset. There are rare books and scripts in various languages, ancient and modern A look at this reminds me of the richness and greatness of our culture, and fills me with pride. I hope, we make proper use of such institutions.

RAMKRIPAL SINHA,
Hon'ble Union Minister of State for
Labour & Parliamentary Affairs.

24—9—1978

Form IV

(See Rule 8)

1. Place of Publication :	Thanjavur.
2. Periodicity of its Publication :	Three issues a year.
3. Printer's Name :	The Sri Vani Vilas Syndicate Ltd., Srirangam.
Nationality :	Indian.
Address :	Srirangam, Tiruchirapalli-6.
4. Publisher's Name :	Honorary Secretary, Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library, Thanjavur.
Nationality :	Indian.
Address :	Thanjavur Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library, Sarasvati Mahal, Thanjavur
5. Editor's Name .	Vidwan A. Vadivelan.
Nationality :	Indian.
Address :	Honorary Secretary, Sarasvati Mahal Library, Thanjavur.
6. Names and Addresses of individual who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital :	Administrative Committee, Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvati Mahal Library, Thanjavur.

I, A. Vadivelan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

A. VADIVELAN,
Honorary Secretary.
(Signature of Publisher)

Date : 17—5—1979

RECENT PUBLICATIONS OF T. M. S. S. M. LIBRARY

1. **ஆத்திச்சூடிப் புராணம்** — முத்தம்பல வாத்தியார் இயற்றியது.
   பதிப்பாசிரியர்: வித்துவான் திரு. வீ. சொக்கலிங்கம். ரூ. 10-50

2. **சிவப்பிரகாச விகாசம்** — துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளியற்றியது.
   பதிப்பாசிரியர்: வித்துவான் திரு. அடிகளாசிரியர். ரூ. 11-00

3. **வீரையயன் அம்மானை** — பதிப்பாசிரியர்: பெரும்புலவர்
   டாக்டர் அ. மா. பரிமணம், M. A., M. Litt., Ph. D., ரூ. 3-50

4. **இராமய்யன் அம்மானை** (இரண்டாம் பதிப்பு)
   பதிப்பாசிரியர்: சி. எம. இராமசந்திர செட்டியார். ரூ. 4-50

5. **PHALAVATI** — A Virti on Jaimini's Purvamimamsa Sutras.
   Critically edited with an elaborate introduction by 'Siromani' Thiru N. S. Devanathachariar, Retired Sanskrit Pandit.
   Price Rs. 36-00

WILL BE RELEASED SHORTLY

1. PURVA PĀRĀSARYAM — Sanskrit Text with Tamil Translation.
2. SIVARAHASYAM — Amsas IV, V & VI (Sanskrit)
3. PRAPANCHASARASARA SANGRAHAM — Part II. (Sanskrit) Second Edition.
4. BHAVANA PURUSHOTTAMAM (Sanskrit)
5. NALLUR PURANAM (Tamil)
6. FIVE DANCE DRAMAS (Tamil)
7. THANJAI PURI MAHATMYAM (Marathi)
8. THYAGESA PADEM (Marathi)